

Proxima aestate, quum seposito paullisper lexico Passowiano deliberarem, quidnam potissimum argumenti studiis meis conveniens tractandum eligi posset, ut muneri laetissimo sollemnia Portae natalicia indicendi pro mea parte satisfacerem, commode allata M. H. E. Meieri commentatio epigraphica secunda animum, modo in Boeotiam evolantem modo promissi olim onomatologi Graeci particulas quasdam condere temptantem, non invitum ad lapides revocavit Atticos. In iis rursus perlustrandis ut abhinc annis duobus aliquamdiu versatus eram, non sine voluptate quadam dulcis iuventae memor qua ante quattuor lustra primum id litterarum genus attigi, ita iam denuo inscriptiones Atticas, quotquot edito Corporis Boeckhiani volumine primo longe lateque a multis per multos libros sparsas et vage disiectas nancisci potui, studiose excussi opellaeque in iis vel restituendis vel interpretandis positae documentum hac scribendi opportunitate data cum doctis communicare statui. Huius igitur industriae etsi auctor mihi quodammodo fuit Meierus, cuius etiam titulos quosdam in levioribus certe resarcire studui, longissime tamen ab ea a fui vanitate, ut cum viro ingenii ac doctrinae fama splendidissimo certamen inire temere conarer, nec qua in re laudem modestiae vener in ea ipsa re impudentem me esse, sciunt qui me norunt. Sed satis ego habebo, si vestigia ducis illius certissimi secutus ac more meo liberius per omnem epigraphices quasi campum excurrans hic illic aliquid ad unum alterumve monumentum redintegrandum contulisse nec hariolatus esse a peritis harum rerum existimatoribus iudicabor. Quamquam enim tituli Attici ii qui sunt de rebus gravioribus, quo in numero habentur tabulae trierarchicae et rationes quaestorum Minervae et civitatum tributiarum catalogi, a celeberrimo studii epigraphici conditore ita sunt quum emendati tum illustrati, ut nihil fere addi possit, plurimae tamen terrae illius exstant inscriptiones, in quarum et instaurationem et explicationem cum aliqua prosperi successus spe liceat operam impendere. Atque ab hac cura ne id quidem debet detertere incommodum, quod multorum sane lapidum, aequae longae diei atque hominum barbarorum iniuria, ea hodie est conditio, ut quamvis improbo labore ad integritatem revocari nequeant. Nam adeo ex mancis illis atque partim tantum perspectis titulis haud raro eliciuntur quae rectiori et pleniori alicuius antiquitatum generis cognitioni insperato egregie conducant. Sed iam penes lectores esto iudicium, num mihi contigerit, ut vel in emendatione titulorum fautricem haberem criticen quam dicunt coniecturalem vel nova quaedam proferrem scitu non indigna ad vitamque Graecorum quum privatam tum publicam rectius aestimandam idonea. Finem praefationis capio a iucundissimo gratum animum testificandi officio. Prae ceteris autem amicis et fautoribus, qui supellectile litteraria me adiuverunt, praedicandus mihi est nunc ut anno MDCCCXXXVII, quum Syllogen inscriptionum Boeoticarum edidi, Ludovicus Rossius. Is enim et Ephemeridis Archaeologicae in his oris rarissimae usum quoties vellem mihi concessit, nec pauca apographa quae ipse olim in Graecia confecerat misit liberalissime. Huic igitur viro, quem quamvis adversa valetudine correptum animo erecto haec studia ad communem fructum egregie exercere laetamur, gratias ago quantas possum maximas.

Caput I.

Quod in fronte huius commentationis posui monumentum quum antiquitatis non dubiae gratia tum argumenti, si recte perspexi, gravitate ita commendatur, ut facile locum principem tueri posse videatur.

§. 1. Marmor est Athenis repertum, quod Pittakisius asservat domi suae. Unus quod sciam Rangabes titulum male affectum edidit in *Antiquités helléniques* vol. I. p. 366 n. 294. Nec promiscuus videtur usus lapidis esse; Rossius certe eum se non vidisse per litteras mihi significavit.

ΑΙ

ΕΡΕΧΘΕΙΣΕ

ΘΙΡΡΟΞΕΡΕΣΤΑΤ

ΜΡΡΥΤΑΝΕΙΟΙΡΡΟΤ Ε ΟΙ

5 ΑΤΑΤΑ ΠΙΑΡΕΙΤΑΤΟΙΣ Ρ

ΤΟΝΟΣΙ ΑΝΕΙΕΑΡ ΑΤ Α Ο

ΑΙΑΥΤΟΙΣΙΤΕΝΣΙ ΣΙ Ε

ΝΡΑΡΑΘΕΝΑΙΟΝΚ ΤΑΤ ΑΟΜ

10 ΗΟΨΟΛΙΟΝΑΝΗΕΛ Ε

ΨΙΤΕΣΙΝΚΑΙΤΟΙ ΟΝΗΟ

ΥΤΟΙΣΚΑΤΑΤΑ ΚΑ

ΕΡΥ ΟΙΕΗΙΣΘΜΟΙΕ ΕΜ

ΨΙΤΕΝΣΙΤΕΣΙΝΕΝΡΡΥΤΑΝΕ

ΟΣΤΕΙΣΙΤΕΣΕΙΚΑΤΑΤ

15 ΟΥΡΡΥΤΑΝΕΙ ΙΝ ΟΣ

ΕΛΕΤΙΝΕΡΛ ΕΚΑΣΙΣΥ

ΙΚΕΣΟΣΙ ΙΟΙΡΣ Σ

ΙΣΤΕΛΛ ΕΑΡ ΕΝ

ΡΕΡΙΤΣ Ε

Σ

Formam litterarum eam esse, quae titulum ad Olympiadem 86 accedere probet, annotavit editor, id quod ita verum est, ut monumentum in spatium illud temporis incidat, quod fuit inde ab Olymp. 86 usque ad Olymp. 94, 2, v. Franz. *Elem. epigr. gr.* p. 125. Dispositionem versuum *στοιχῶδόν* factam esse etsi non est proditum, dubitari tamen non potest. Sed de argumento non prorsus mihi cum editore clarissimo convenit. Is enim propter repetitum *σπίσεως* nomen (v. 7. 10. 13. 14) decretum haberi ad v. 4 censet, quo viro nescio cui de patria bene merito victus in prytaneo tribuatur. At ipsa illa repetitio ad aliam deducit sententiam. Nam in quibus titulis honorariis *σπίσις ἐν πρυτανείῳ* uni alicui datur, qui tituli satis multi supersunt lapidibus incisi, constanti usu eius honoris semel fit mentio sub finem fere decreti. Hinc singulare quiddam fragmento nostro subesse suspicatus vel ex miseris eius laciniis demonstrare posse mihi videor, decretum fuisse non de uno aliquo homine sed de universo illius honoris genere, ita quidem ut classes

quaedam partim certe etiam nunc satis perspicuae eorum constituerentur, quibus *σιτήσεως* beneficium publice concedendum esset. Contrarium igitur fuit psephisma Cephisophontis nescio cuius, qui *ὑπὲρ τοῦ εἰσθῆναι τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως* rogationem tulerat, teste scholiasta ad Aristoph. Ran. 944, Meier. comment. de vit. Lycurgi p. CII, 2.

Iam ab initio quid lacumis haustum sit, ex formula decretorum aetate quae Euclide superior est usurpari solita satis probabiliter potest conici, v. Boeckh. Oecon. civil. Ath. t. II. p. 50, Franz. El. ep. gr. p. 319. Fuerint autem fere haec: *ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ἢ ὁ δεῖνα πρώτος ἐγραμμάτευεν, ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ*. In litteris v. 1 *Α* reliquias nominis archontis exstare putet aliquis: atque *Καλλία* eponymi fuerunt Olymp. 92, 1 anno ante Christ. 412 et Ol. 93, 3 sive 406, *Ἀλκαῖος* Ol. 89, 3 i. e. 422, *Ἀλεξίας* Ol. 93, 4 = 405. Verum omnis coniectura admodum est incerta, quum ne id quidem exploratum sit, archonti in praescriptis locum fuisse. Sequitur ex more *φυλὴ πρυτανεύουσα* v. 2: *Ἐρεχθίδης ἐπρυτάνευε*; deinde scriptum erat: *ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν*, tum epistatae nomen v. 3: *Ξάνθιππος ἐπεστάνει*. Ita enim supplere malui quam: *Ἄνθιππος*, quod nomen si fuit omnino (Syll. inscr. Boeot. p. 34, Eph. arch. n. 1038, 12, Papii lex.) certe raro usurpatum est. Sed illum hominem cave filium Periclis fuisse opineris, nam is ante patrem diem supremum obiit, Sintenis. Plutarch. Pericl. 36 p. 249, Rangab. p. 399. Alium civem Atticum ea aetate in re publica versatum non novi; est tamen nomen illud in Attica non infrequens, v. Pap. lex., C. I. G. n. 155, 22. n. 250. n. 950, ubi propter anaglyphum virum exprimens qui calceum manu tenet Cavedonius in Annotazioni al Corp. Inscr. Gr., Modena 1848, p. 34 sutorem agnoscit, tab. trierarch. X. e. 58. Excidit denique rogatoris nomen: *ὁ δεῖνα εἶπεν*. Post haec sollemnia praescripta decreti ipsius verba legebantur, suspensa illa a verbo *εἶπεν* v. 4: *δεδοσθαι* vel *εἶναι σίτησιν ἐμὴ πρυτανείῳ* *πρω[τον μ]ε[ν τ]οῖ[ς] — — κατὰ τὰ [π]άτρια*. Hic ubi iam ad ipsam rem pervenimus, peropportune accidit, quod nuper Meierus de victu in prytaneo publice praebito uberrime exposuit in Comm. de vit. Lycurgi p. XCI sqq. Qui tamen homines primi *τῶν ἐν πρυτανείῳ σιτουμένων* esse hoc loco iubeantur, pro certo dicere ego non queo. Illud *κατὰ τὰ πάτρια* (Van den Es Adnot. ad Lycurgi or. in Leocrat. Lugd. Bat. 1854, p. 11), quod quin recte emendaverim non dubito, suadere sane videtur, ut vel de magistratibus ut archontibus, vel de sacerdotibus, vel de utrisque more patrio munere perfunctis praeceptum esse arbitremur. Aperte altera eorum qui honorandi sint classis initium capit a v. 5: *ἔπειτα τοῖς*. — Iam rimanti mihi tradita elementa et quaerenti, qui tandem hic commemorati fuerint homines, in mentem venit Harmodii et Aristogitonis, quorum stirpi virili idem ius concessum fuisse nemo ignorat; v. Meier. p. CVIII, cui illorum non tantum maximi natu sed omnes masculi posterius ad id honoris videntur pervenisse. Atque quum clausula v. 5: *ΤΟΙΣ* *P* tum initium v. 6: *ΤΟΝΟΞ* aliquo modo coniecturam confirmant, si quidem, quum lacuna v. 5 tres litteras capiat, posito *Φ* pro *P*, concedis scriptum fuisse: *ΤΟΙΣ[ΙΝΑ]Φ[ΗΑΡΜΟΔΙΟΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙ]-ΤΟΝΟΞ*. Ad *τοῖσιν* confer *αὐτοῖσι* v. 7 atque ex inscriptionibus eiusdem fere et paullo etiam antiquioris aetatis haec: *Ἀθηναίοισιν* C. I. G. n. 71. b. 11. 28, qui titulus Rossio iudice vetustior est Olympiade 82, Neue Jahrb. f. Phil. 69, 5 p. 525 n. 24, Boeckh. Oec. civ. t. II p. 337 n. XVI. 1. B. 1, p. 340 n. XVI. 2. 7; *τοῖς ἀκολούθοισιν καὶ δούλοισιν*, C. J. G. n. 71. b. 8;

τοῖς ἐπιστάτησιν Boeckh. l. l. p. 340 n. XVI. 2. 1, p. 343 n. XVI. 3. 2. *μυρίασι δραχμαῖσιν*, Boeckh. l. l. p. 748 n. XXI, 38. *μυστηρίοισιν* C. J. G. l. l. 33. *τοῖσι μύσθησι καὶ τοῖς ἐπόπτησιν*, ibid. 5. *ἐν τῆσιν ἀντῆσι πόλεσιν*, ib. 30. 25. Boeckh. l. l. p. 748 n. XXI, 14. 43. Nec praeter poetas scenicos scriptoribus eiusmodi formae inusitatae fuere aut in codicibus prorsus oblitteratae sunt, v. Krueger. ad Xenoph. Anab. I, 4, 18 ed. a. 1826, Schneider. ad Platon. Civit. t. I p. 222 et Additam., Lips. 1854, p. 18. Illud vero οἱ ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος petitum est ex Leptinis rogatione: ἀτελῆ μηδένα (εἶναι) πλὴν τῶν ἀφ' Ἀρμ. κ. Ἀρ., Demosth. 20, 29. 127. 128. 160, neque aliter ipse orator dixit 19, 250. Longe diversam viam ingressus Rangabes interpretatur v. 6 . . . τὸν ὄστ[ις] ἂν ἦ ἢ γο[αμ]ατέα; sed nec quae sit sententia apparet, nec ὄστ[ις] sine spiritu aspero scriptum aut simplex M nominis γραμματέος in hoc quidem titulo ferendum videtur. Ego quid deinceps insculptum fuerit, nescire me fateor; certe de verbo ἐγο[αμ]α[ο] cogitari nequit, quandoquidem tria elementa, ΑΦΞ, non videntur suppleri debere, ΑΨ autem propter litterae Ψ usum excluditur. V. 7 supplementum est Rangabis satis probabile: καὶ ἀν εἶν[αι] αὐτοῖσι τὴν σί[τη]σι[ν] τὴν ἐν τῷ πρυτανείῳ. Idem v. 8. dedit: τῶν Ἀθηναίων κα[α] τὰ τ[ὰ] νε[νο]μισμένα, verum ab initio aperte fuit: — ν παρ Ἀθηναίων, nec τὰ νενομισμένα magnam habet veri speciem. Tum v. 9 vix prospere illi cessit lectio: ὅς πολ[λ]ῶν ἂν Ἐλ[λή]νων. Rectius fortasse emendaveris: ὁ ἀν οὗ [Α]πόλ[λων] ἀνέλλ[η], ut particula aliqua (ὅταν) vel pronomen relativum particulae ἂν coniunctum regere verbum videatur, aut ἀνέλλ[ε]. In quo verbo composito quod spiritum intermedium servatum esse sumpsit, feci id ad scripturae normam antiquiorem sed ea in qua versamur aetate aliquoties etiamtum observatam, v. Franz. El. ep. gr. p. 126, Mehlhorn. Griech. Gramm. p. 16, 1. Exemplum est τριήμερόδιος in titulo Olymp. 92, 4 ante Christ. a. 409, C. J. G. n. 160. A. 12. §. 2. a, atque ἀνέλόμενος legitur in tabul. Heracl. I, 168 (120) C. J. G. n. 5774 t. III. p. 696. Videtur autem de Apolline sermo esse Delphico, cuius monitu nescio quibus σίτησις data fuerit. Et commemorari certe hic potest Cleomantis sive Aenetus (O. Jahn. Archaeol. Aufsätze p. 191 n. 122)? Delphus, cui Athenienses quod dei responsum de Codro clam secum communicasset et ipsi et posteris victum perpetuum in prytaneo praebuisse dicuntur, v. Lycurg. c. Leocr. §. 85. 87. Quodetsi fabulosam hominis memoriam et suspectum vel beneficium illud ad posteros propagatum Meierus censet l. l. p. C et CVIII, tamen narrationi, cui Grotius, Geschichte Griechenl. t. I p. 407, 49 interpr. Meissner., fidem habere videtur, aliquid certe veri subesse crediderim. Fieri enim opinor potuit, ut multis saeculis post homo Delphus, qui se ex genere amici illius Atheniensium esse diceret, operae a proavo scilicet praestitae mercedem et exigeret et ferret. Atque aliquanto post Lycurgum archon Delphorum Κλεόμαντις ὁ Ἀίνωνος in titulo comparet Delphico Curtii Anecd. Delph. n. 9, 1 et cognominis, nisi idem est, hieromnemon Delphis n. 42, 4. V. 11 Rangabes proposuit: ἀντοῖς κατὰ τὰ [δεδι]κα[σμένα], parum probabiliter. Nee v. 12. verum vidit haec modo afferens: ἐπ[ὶ] τῷ Ἰσθμῷ, in Isthmo civem qui honoretur excelluisse suspicatus. Manifesta enim haec esse arbitror: ἢ Πυ[θ]οῖ ἢ Ἰσθμοῖ ἢ [Ν]εμ[έ]α. In hoc magnorum sollemnium recensu excidit haud dubie: Ὀλυμπίασιν, sive id ante ἢ Πυθοῖ positum fuit, sive quod minus credibile est post ἢ Νεμέα additum. Nam quum Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea ex ordine temporum quibus primum celebrata erant sese exciperent (v. C. F. Hermann. Gottesdienstl.

Alterth. §. 49 p. 242), eandem eorum consecutionem et in titulis et apud scriptores aliquoties retentam videmus. Confer inscriptionem Atticam Rangabis l. l. n. 53 p. 43 (= Beulé L'Acropole d' Athènes. t. I. p. 280), quae Olympiade 85 vix fuerit inferior:

Καλλίας [Διδυμίον? ἀνέθηκε

νικήσας]

᾽Ολυμπίασι,

Πύθια δίς,

Ἴσθμια πεντάκις,

Νέμεια τετράκις,

Παναθήναια μεγάλ[α].

Idem ordo est in titulo Delphico C. J. G. n. 1715, 1, et apud Simonidem fragm. 128 Bergk. Poet. lyr. p. 910: ᾽Ολυμπία δίς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία, δύο δ' ἐν Ἴσθμοῖ, πεντεκαίδεξ' ἐν Νεμείᾳ. Variatum tamen esse, aliae docent inscriptiones, ut Milesia, quam ex Listovi schedis Ussingius nuperrime edidit in Graeske og Latinske Indskrifter, Kjöbenhavn 1854, p. 36 n. 5:

Ξενοθεύς Κλεοστράτο[υ

νικήσας Διδύμεια πηγῶν

παῖδας καὶ ἄνδρας, ᾽Ολύμ-

πια ἄνδρας, Νέμεια, Ἴσθμια,

5 Πύθια καὶ τοὺς λοιποὺς

ἀγῶνας.

Ac vide C. J. G. n. 2723, 9 t. II. q. 489: ᾽Ολύμπια, Πύθια, Νέμεια, Ἴσθμια; n. 5506, 4 t. III. p. 734: ᾽Ολύμπια, Πύθια, Νέμεια, Ἴσθμια, quemadmodum Pindari epinicia composita sunt; Syll. inscr. Boeot. n. XXXI, 31: τ[οῖς] ᾽Ολυμπίασι καὶ Νεμείᾳ καὶ Πυθῶσι καὶ Ἴσθμοῖ πεδησομένοις; C. J. G. n. 1572, 4 ἐν Ἴσθμοῖσι [καὶ] ἐν Πύθιοις καὶ ἐν ᾽Ολυμπίοις; decret. Byzant. apud Demosth. pro coron. §. 91 p. 256 R. ἀποστεῖλαι θεωρίας ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύρεας, Ἴσθμια καὶ Νέμεια καὶ ᾽Ολύμπια καὶ Πύθια; Clem. Alex. protrept. II §. 34 p. 10 Syll. 29 Pott. τὰς πανηγύρεις καταλύσωμεν Ἴσθμιά τε καὶ Νέμεια καὶ Πύθια καὶ τὰ ἐπὶ τοῖσι ᾽Ολύμπια; Krausium Die Pythien, Nem. u. Isthm. praef. p. V. Nunc ut illuc redeam, quid horum ludorum mentio hic sibi velit, intelligere mihi videor. Nempe constat Atticis civibus iis qui Olympiae vicissent, inprimis ἔκπερ ἢ ξυνορίδι ἢ ζεύγει (Plat. apolog. 26 p. 36. E), σίτησιν ἐν προτανείῳ concessam fuisse, v. Meier. l. l. p. CIV (Plat. de rep. V p. 465. D. Athen. VI p. 237. F, Aelian. hist. anim. VI, 49), Kraus. Olymp. p. 200 n. 3, Hermann. Gott. Alt. §. 50, 31. Iam docere hic locus videtur, eodem praemio Athenis affectos esse, qui in reliquis praeter Olympia sollemnibus magnis victores renuntiati essent, id quod in nonnullis certe civitatibus moris fuisse iam Meierus annotaverat p. CV. De scriptura Ἴσθμοῖ Atticorum propria infra agam explicatius. Pro Νεμείᾳ in promptu erat etiam Νεμείασαι, quod posuit Clemens Alex. l. l.; illud praetuli ob frequentiore etiam Atticorum usum, v. Lysias 19, 63: ἐνίκησεν Ἴσθμοῖ καὶ Νεμείᾳ, C. J. G.

n. 451, 5. 7 et Eph. arch. n. 351 : *ΗΓΕΣΤΡΑΤΟΣ | ΦΙΛΩΝΟΣ | ΝΙΚΗΝΕΜΕΛΙ*. Sed qui iam sequuntur versus eorum, paucis verbis quae in oculos incurrunt exceptis, tam misera est conditio, ut nolim hariolando indulgere. Hoc unum addo, valde incertum esse Rangabis supplementum v. 14 extr. *κατὰ τὰ νενομισμένα*. Ex animo autem laetabor, si forte hac mea opera effectum fuerit, ut acutiores studiis in hoc decretum conversis plura restituant.

§. 2. Atticos homines *δασυντάς* fuisse, trita est et veterum et recentiorum grammaticorum observatio (v. Mehlhorn. Gr. Gramm. §. 12. ann. 3. p. 17, Giese Ueb. d. aeol. Dial. p. 304, O. Jahn. Einleit. in die Vasenkunde p. CLVII n. 1097), quam quum codices manuscripti tum plurima exempla in titulis obvia abunde confirmant. Et multorum quidem vocabulorum, quibus spiritus asper praefixus etiam nunc cernitur; haec est ratio, ut antiquitus digamma fuerint instructa, in cuius locum successit aspiratio, Boeckh. C. J. G. t. II p. 1081. b. Nec de omnibus tamen id constat, sed sunt fortasse in quibus merum arbitrium pro lapidarum hominum de plebe lubitu regnasse videatur. Hic ego id unum ago, ut exempla ex Atticis inscriptionibus annotata ubi certa est eorum aetate ponam, tum ut ex ceteris dialectis addam quae ab usu vulgari recedant. Iam *Ἰσθμοῖ* quoniam id nomen disputandi originem praebuit, et in nostro titulo liquido scriptum legitur et bis habetur in altero Boeckhii prope portum Salaminis reperto C. J. G. n. 451, 4. 6 *ΗΙΣΘΜΟΙ*. Ibi editor clarissimus t. I p. 462. b verumne sit *Ἰσθμοῖ* an *ΕΝΙΣΘΜΟΙ* legendum sit, dubium se haerere scribit. Verum quamquam v. 4 Villoisonus et Chandlerus (Osann. Syllog. p. 398) *ΝΙΣΘΜΟΙ* offerunt, *ἐν Ἰσθμοῖ* propterea erat reiciendum, quod graece in prosa certe oratione vulgo *Ἰσθμοῖ* dicebatur, v. Lobeck. path. serm. graeci elem. t. I p. 626, Cobet. Variar. lection. p. 201. Praeterea nomen *Ἰσθμοῦ* digamma antiquitus habuisse ex eo conicias, quod Pindarus Isthm. 1, 9 et 32 hiatum admisit: *ἀλιερχέα Ἰσθμοῦ* et *Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ τε*, quamquam Hermannus coniecit *ἀλιερχέος* et Bergkiius *Ποσειδάωνι τ' Ἰσθμῷ τε* scripsit Poet. lyr. p. 200, quum Schneidewinus utrumque tulerit, v. Boeckh. Ueb. d. Versmaasse d. Pind. in Wolfii Mus. d. Alt. 2. p. 203. Originem si quaeris, plerique ab *ἵεναι* sive radice *i* deducunt, velut Lobeck. Paral. gr. Gr. p. 393, Ern. Curtius Peloponn. t. I p. 27, Georg. Curtius De nomin. Graec. format. p. 44, qui quod Latinum *via* comparavit, nescio quam recte fecerit. Nam id cum *vehendi* verbo potius cognatum videtur, v. Varro de re rust. I, 2, 14: „a quo rustici etiam nunc quoque *viam* *veam* appellant propter vecturas,“ et tit. Lat. Glitii Galli v. 4 *VEHEIS*. P (urgandis) ex interpretatione L. Mercklini in Gerhardi Archaeol. Anz. 1854 n. 70—72 p. 518. Tum Rossius in N. Jahrb. f. Phil. 69 p. 536 n. 42 radicem *ἵεναι* et ipse, puto, agnoscens *Ἰσθμός* esse vult pro *εἰσιθμός* collato Homericō *λεπτή εἰσιθμη* Odyss. VI, 264; Doederlinius vero Homer. Glossar. §. 35 t. I p. 28 ad *ἔσθειν*, *ἔσθειν* nomen *Ἰσθμός* refert, nam proprie meatum esse quo cibus in ventrem penetret sive secundum Galenum: *τὸ μεταξὺ τοῦ στόματος καὶ τοῦ στομάχου ὄριον*. Mihi non liquere confessus, pergo ad rem propositam. Spiritus igitur asperi iam antea in paucis quibusdam vocabulis notati quum subito permulta prolata essent documenta ex titulis quibusdam ad Olymp. 93, 2 pertinentibus, v. Rangab. Ant. hellén. n. 56 sq. p. 45 (cf. Titulus ad aedem Minervae Poliadis pertinens. Illustr. Lud. Stephani. Romae, ex Annal. instit. arch. T. XV. 1843. p. 1—42.) et nonnulla ex tabulis tributariis etiam antiquioribus, quippe quae intra Olympiades 83 et 92 incidant,

Franzius El. ep. gr. p. 111 perversitatem rationis conquestus est, qua quum *ΑΡΜΑ* et *ΕΙΣΤΕΚΟΤΑ* signo aspirationis carerent legeretur *ΗΑΛΛΑΜΑ*, *ΗΑΛΟΝΤΑ*, *ΗΑΝΑΛΟΜΑ* alia. Repetiit igitur talia a vitiosa quadratarum pronuntiatione, quem chorda oberrasse censeas eadem qua qui commoda dicebant Romani et *hinsidias*, Catull. 84, l. 2. K. L. Schneider. Elem. d. lat. Spr. t. 1 p. 183. Verumtamen cavendum magnopere videtur, ne temere hodie ea damnemus omnia, quorum causas et rationes nondum satis perspectas habemus. Nam inconstantiam istam in Doriensium quoque et Aeolensium monumentis vetustissimis conspicuam (v. Ross. N. Jahrb. f. Phil. 69 p. 530 not. 31, Epist. epigraph. ad Boeckh., Halis 1850, p. 14) ut facile ferimus, ita praepositi contra morem nobis cognitum spiritus exempla diligenter annotanda existimo, num forte unum alterumve et aliarum dialectorum auctoritate defendatur, id quod in ipso verbo *ἀγειν* factum statim demonstrabo, et rectius investigata vocabuli natura et radice comprobetur. Sunt igitur quae mihi quidem innouerunt Attica haecce:

Ἀβδηρίται, tab. trib. ap. Boeckh. Oec. civ. t. II p. 665. — *ἀγαλματοποιόν*, Rangab. n. 57. A. 22. in lapide superest: *ΗΑΛΛΑΤΟΡΟΙΚΟ* ex quo editor Graecus confecerat p. 52: *ἀναλωμάτων ὄζον*; illud agnovit L. Stephanus l. l. p. 37 et 16. — *ἀγειν*, Rangab. n. 57. A. 10. Ecce autem eadem aspiratio nuperrime emersit ex titulo admodum vetusto Locrico, quem Rossius post Oeconomiden edidit Lips. 1854, part. A. 1: *τὸν ξένον μὴ ἀγειν ἐ τὰς Χαλείδος τὸν Οἰανθία* et v. 3: *ἐ θαλάσ[σ]ας ἀγειν*, ubi Oeconomides p. 20 Laconicum *βαγός* contulit i. e. *ἀγός*, v. Ahrens. dial. Dor. p. 45, 8. Ibidem tamen part. B. 2 exaratum est: *ὁ ξένος ὠπάγων* (i. e. *ὁ ἐπάγων* p. 42) *ΟΡΑ<ON* non *ΟΦΑ<ON*, atque *πεντορχία* B. 7—8, quum sit v. 7 *ὄρχομότης* scriptum. — *Ἀγρονλήθεν*, Rang. n. 57. A. 11. 28, sed *Ἀγρ.* ib. B. 9. Eandem varietatem in aliis quoque demoticis deprehendimus, quemadmodum *Ἀζηγιεύς* traditur et *Ἀζ.* (Suid. s. v. Preller. Polemon. fr. p. 106), *Ἐρχιεύς* et *Ἐρχιεύς*. Vide infra *Ἀλωπεκῆσι* et *Ἐρχ.* et *Ἐορηνεύς*. Sed *Ἀγροῦς* reicienda est forma: *Ἀγροῦσιος ΗΑΛΛΑΝΟΣΙΟΣ* est in C. J. G. n. 138, 24, 34, 42. n. 147, 4. — *Αἰραῖοι*, iuxta *Αἰραῖοι* et *Αἰραῖης*, tab. trib. l. l. p. 669. — *Αἴσα* et *Αἴσσιοι*, tab. trib. p. 669. — *Αἴσων*, *Αἴσωνιοι* et *Αἴσωνιός*, tab. trib. p. 669. — *ἀκούσιος*, C. J. G. n. 71. b. 1 p. 890. b, quod Giesius Ueb. d. aeol. Dial. p. 401 ab antiqua forma *ΑΦΕΚΩΝ ἀέζων ἄζων* deducit. — *Ἀλωπεκῆσι*, Rang. n. 57. A. 15, quum ib. 42. 78 et B. 6 *Ἄλωπι* legatur; illud fortasse arripient qui Graecum *ἀλώπηξ* cum Latino *vulpes* componunt. — *Ἀμεινιάδης*, Rang. n. 57. A. 37. 40. 76, sine H ib. 74 et B. 57. — *ἀναγράφωμεν*, Rang. n. 57. A. 31. — *ἀνάλωμα*, Rang. n. 57. A. 24, alibi *ἀναλ.* ut n. 56. A. 40, n. 57. B. 23. — *ἀνδρα*, Rang. n. 57. A. 18. — *Ἀξιοπέδης*, Rang. n. 57. A. 44, 81. Nimirum *ἄξιος* ab *ἀγειν* descendit. *Ἄξ.* tamen est l. l. 18. — *ἀπό*, Rang. n. 56, B. 33. 34. n. 57. A. 36, atque sic *προσάπέδομεν* n. 57. B. 17. — *Ἀσβολος* Centaurus in amphora quadam ornatissima, O. Jahm. Einl. in d. Vasenk. p. CLV n. 1088, cf. p. CLVII. — *Ἀσσηρίται* et *Ἀσσηρίται*, tab. trib. p. 673. — *ἀντός*, *ἀντό*, Rang. n. 57. B. 23: *ἀνάλωμα τὸ ΗΑΥΤΟ*, n. 59. A. 2: *ΗΑΥΤΩΙ* = *ἀντῶ*, quamquam n. 57. A. 24 est *ἀνάλωμα τὸ Α*. — *Ἄν τὸ ἀντόν*. Pariter titulus Smyrnaeus Lebasii Voy. arch. V part. Asie min. Sect. I. Jonie p. 4 n. 25, 2 offert: *ἐφ' ἀντό (Θωρακεῖον) ἐποῦσαν σορόν* et Amorginus Rossii in Act. Societ. Graec. t. II n. VIII, 40 p. 76 coll. p. 80: *μεθ' ἀντῶν*, quod lapidariae mendum esse Boeckhius arbitratus

est C. J. G. t. II p. 1081. b. — *Ἀφροδίτη* in vasculo quodam, O. Jahn. l. l. p. CLV n. 1087. — *ἔγγρηγής*, Rang. n. 57. B. 19. — *ἐκ*, Rang. n. 56. A. 22. — *ἐλάις*, C. J. G. n. 170, 9 p. 301. b, qui titulus spectat ad Olymp. 87, 1. *ἀφελπισμένος*, C. J. G. n. 5980, 7 t. III p. 804, Giesius l. l. p. 405. Olim erat *Φελίς*, Boeckh. C. J. G. t. II. p. 774. b. — *ἐν* Rang. n. 56. A. 15. B. 27, atque sic : *ἐνεγράψαμεν*, n. 57. B. 32. *ἐνκέαντι* n. 56. A. 43 (sed *ἐνκέαντι*, n. 57. B. 13), *ἐνκανταῖς*, n. 56. A. 42. 49. n. 57. B. 21, contra : *ἐνκαντῆ*, ib. 12. — *ἐνη*, *ΗΝΕΙ καὶ νέα*, Rang. n. 57. B. 28, quae scriptura confirmat grammaticorum praeceptum et optimorum codicum lectionem, v. Westermann. ad Plutarchi Solon. 25 p. 64, G. Hermann. ad Aristoph. Nub. 1137. Opusc. t. VI. p. 252. Hinc ductum est *ἐνιαυτός*, C. J. G. n. 2448. VI. 25. — *ἐντός*, Rang. n. 56. A. 45. n. 57. B. 14. — *ἐπί*, Rang. n. 56. A. 44. n. 57. A. 18. 25. B. 13. 23. inde sunt : *Ἐπιγένης*, ib. n. 58, 5. *Ἐπιείκης*, n. 57. A. 46. *ἐπιπροόντα*, ib. 13. *ἐπιστύλιον*, n. 56. A. 44. n. 57. B. 13. — *ἐργαζόμενοι*, Rang. n. 56. A. 29. 35, sed *ἐργασάμενοις*, n. 57. B. 76. *Ἔργον* autem digamma antiquitus habuisse vel pueris notum est; *Ἐάργον* legitur in aere Eleo, C. J. G. n. 11, 4. — *Ἐρχιεύς*, Rang. n. 57. A. 67. B. 50. C. J. G. n. 147, 7. — *ἐς*, Rang. n. 57. A. 31. B. 31. *εἰς*, id. n. 57. B. 5. 27. 29. 34. 39. contra : *εἰς*, n. 56. A. 5. 6. 37. — *Ἐὐδικος*, Rang. n. 57. A. 53 : *HE KOΞ*, pro quo Stephanus l. l. p. 37 dedit *E[ὐδο]ζος*, quod ut fuerit nomen proprium, illud certe usitatus est etiam in Attica, v. Pap. lex. Ceterum audio, linguae Sanscriticae peritos Graecum *ἔῦ*, *Ἔσῦ* referre ad Indicum vasu i. e. bene. Eiusdem porro generis sunt : *Ἐὐδοξος*, si recte emendavit Rang. n. 57. A. 49 reliquias nominis : *HEΥΔO* — *Ξ*, quum Steph. p. 37 non minus probabiliter *Ἐὐδοξος* posuerit, et *Ἐὐμυλίδης*, Rang. n. 57. B. 72, atque ita etiam Steph. p. 41 quamquam is quidem dubitanter : *HEΥMEI...IIΞK|AMHOIK* i. e. *ἐν Σκαμβωνιδῶν οἰκῶν*. — *Ἐξίστρατος* : *Ἐνχιστρατος*, in vasculo quodam, O. Jahn. l. l. p. CLV n. 1089, quem vide de omisso *τ* p. CLVII. — *ἔχω*, C. J. G. n. 139, 6. tit. ap. Boeckh. Oec. civ. t. II p. 751. Rang. n. 57. A. 1. 16 (*τὸν τὸν χαλινὸν ἔχοντα* ubi confer C. J. G. n. 3595, 26 *μετὰ τοῦ ἱερέως τοῦ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου*. Aristot. polit. V, 8. 7 *ἡ τυραννὶς ἔχει ἐκ μὲν ὀλιγαρχίας τὸ τὸ τέλος εἶναι πλοῦτον*. L. Dindorf. in Steph. Thes. Par. t. V. p. 1708. C. Boissonad. Syntip. p. 206). *ἔχομένων*, ib. 41. 48. 54. 69. B. 52. 60. Hinc est *καδέχει* in epitaphio Attico antiquiore ap. Ross. N. Jahrb. 69 pag. 598, atque *ἀμφέχει* Atticum esse testatur Tzetzes, v. infra *ἴσος*. Nimirum verbum *ἔχω* olim digamma instructum fuisse certum est, v. Giesius l. l. p. 215. Savelsberg. Quaest. lexic. de radic. graec., Berol. 1841, p. 10. A. Nauck. Aristoph. Byz. fragm. p. 48, 57. At recte habet *EIXE* ap. Rang. n. 57. B. 18. — *ἐψηφισμένων* *HEΦΣΗΦI|ΣMENON* exstat in titulo de colonia Bream deducenda altero v. 22 (Pittak. Eph. arch. n. 1104 p. 641, n. 1616 p. 961) : *λέειν τι τῶν ἐψ.*, quem qui primus in Germania restituit et illustravit Sauppium (Verh. d. kön. sächs. Gesellsch. d. Wiss. 1853 p. 33 sq.) errori quadratarum illud H tribuit p. 39. Sed causa spiritus subesse videtur reconditor, eo ut aliquo modo augmentum corroboraretur; cf. quae infra afferam *ἔσναλκα* et *ἔστην*. — *Ἔσσιοι* et *Ἔσσιοι*, tab. trib. Boeckh. l. l. p. CLXX n. 1161. — *ἰχριοῦν*, Rang. n. 56. A. 21. *ἰχριώματα*, ib. A. 14. — *Ἐλεῖθνα*, in vasculo, O. Jahn. l. l. p. CLVIII n. 1100, quae nova est nominis forma ut *Ἐλεῖθνα* ap. Ross. Die Demeu v. Att. n. 164 p. 95. — *Ἐλῖνος* *ΗΙΛIΝOΞ*, in vasculo Attico eius qui fecit nomen, R. Rochettius Lettre

à M. Schorn p. 48. O. Jahn. l. l. p. CVI, fortasse et ipsum huius est generis. — *Ἰλισός* *ἸΛΙΞΟ*, tit. Attic. v. 15, quem restituit Boeckh. in Monatsber. d. k. Akad. d. Wiss. 1853, 27. Octbr., p. 15 edit. sing. Confer *εἰλίω*, *εἰλίω*, *εἰλέω*, *εἰλω*, *εἰλω*, *εἰλιξ*, de quibus exposuit Giesius l. l. p. 274, tum Doricum *ἐγφληθίωντι*, Ahrens. dial. dor. p. 42, fluviorum nomina *Ἐλίsson*, *Ἐλίσας*, *Ἐλίσεύς* alia, Meinek. Vindic. Strabon. p. 111. Sigma simplex annotavit Arcadius p. 77, 16, Lobeck k. pathol. proleg. p. 414, Jacobs. Anth. Pal. t. III p. 886. — *IPPON*, Gellius Noct. Att. II, 3, 2: „satis notum est, Atticos *ἰχθύν* et *IPPON* et multa itidem alia, contra morem gentium Graeciae ceterarum, inspirantis primae litterae dixisse.“ Ita enim haec Mart. Hertzius nuperrime scripsit in ed. Teubn., olim *ἰρον* edebatur. Gronovius *ἰρον* i. e. *ἰρον* malebat, parum probabiliter; Lobeckius autem ad Sophocl. Aiac. v. 1297 p. 469 proposuit: *εἰριόν*. Cogites etiam de nominibus *ἸΚΡΙΟΝ*, *ἈΦΡΟΣ*, *ἸΤΡΙΟΝ*. — *Ἰσος*: Atticos *ἐγσίσης* dixisse testis est Tzetzes ad Hesiod. p. 49, allatus a Maittairio Gr. ling. dial. p. 7. A. p. 10 St.; vid. Giesius l. l. p. 405 ann. Eundem non fugit *ἐφ' ἰση καὶ ὁμοίᾳ* formula usitata (Schneidewin. ad Heraclid. polit. p. 34) in foedere Smyrnaeorum cum Magnesiae urbis incolis facto C. J. G. n. 3137. II. 44. 75, ubi Boeckh. t. II p. 700. a *ἰση* non ausus dare sua conferri iubet ad n. 3333, 6 *ἐγεῖδε*, nec Doricum illud in tab. Heracl. lectum: *τὸν ἀριθμὸν τὸν ἸΣΟΝ* C. J. G. n. 5774—5 tab. I, 127 (175). Accedit iam titulus Melius C. J. G. n. 2439. c. t. II p. 1081 ubi v. 3 est *ἐφ' ἰσης* et decretum quod nescio quae civitas Asiana ad Teios misit ap. Lebas. Asie min. p. 34—5 n. 87, 14: *ἀφ' ἰσον πᾶσι ποιησάμενος τὰς κρίσεις*. Antiquitus *Ἰσος* in usu fuisse, Boeotici lapides ostendunt, Gies. p. 302, in quibus est *Ἰσοτέλια*, C. J. G. n. 1562, 5. n. 1563. b. 7, Ahrens. dial. Aeol. p. 170. — *Ἰσχύλος* an *Ἰσχύλλος*, *ἸΙΣΧΥΛΙΟΣ*, vasorum fabricator, O. Jahn. l. l. p. CVI. CLXX n. 1161. CLXXV n. 1186. b. Gerhard. Archaeol. Zeit. 1846 n. 37 p. 206. R. Rochett. Lettre à M. Schorn. p. 50. Franz. El. ep. Gr. p. 71. — *ἰχθύν*, vide supra *IPPON*. Scilicet ab *ἰχέσθαι* et *θύν* repetebant grammatici, Lobeck. path. elem. t. I p. 183, 55. — *Ἰαιεύς* i. e. *Ἰαιεύς* (Ross. Die Dem. v. Att. n. I. B. 5) ab *Ἰα*, *Ἰα*, *Ἰα* (Boeckh. Oec. civ. t. II p. 713): *Μελισσίας* *Πολυκλέους* O. scriba quaestorum Minervae Olymp. 87, 4 (Boeckh. Oec. civ. t. II p. 140) ap. Ross. Die Dem. v. Att. n. 9, 4. II. 18. 25 sive ap. Boeckh. l. l. p. 181 n. X. 6. B. 2. X. 12. A. 2. B. 9. 16. 23. — Vestigium aspirationis antiquitus in hoc nomine *Ἰα* obtinentis Rossius deprehendi putat in forma *Ἰαθεν*. Contra *Ἰαθεν* est ap. Rang. n. 57. B. 20. — *οἰζοῦντι* saepissime legitur, Rang. n. 56. A. 9. 10. 12. 13. 17. 19. 20. 24. 26. 27. 33. 40. 47. 54. B. 6. 11. 16. n. 57. A. 4. 12. 16. 38. 42. 58. 79. B. 3. 6. 19. 37. 41. 44. 73. 74. 75. 79. n. 58, 2. 12. n. 59. A. 3. B. 5. Rarum est *οἰζοῦντι*, n. 56. A. 3. 8. 11. n. 57. A. 52. De digammo satis constat; *Φοικία* (s. *Φυκία*) in titulis usurpatur Boeoticis, Ahrens. dial. Aeol. p. 170, Syllog. inscr. Boeot. n. I, 6, atque item in aere apud Petiliam reperto, C. J. G. n. 4, 2. — *Οἰνήϊς*, Rang. n. 56. A. 53. Tritum est, *οἶνος* cum vinum conferre, et in Cretica inscriptione C. J. G. n. 2756 *Βοινόβιος* idem est atque *Οἰνόβιος*, Ahrens. dial. Dor. p. 47. — *Ὀνήσιμος*, Rang. n. 57. A. 48. 85. — *ὀπαῖον*, *ΤΟΗΟΠΛ* Rang. n. 56. B. 19 et certo supplemento ib. 14, vid. Rang. p. 69 et Stephan. p. 21 sq. — *ὀπισθοφανής*, Rang. n. 57. A. 5. — *ὀροφή*, id. n. 56. A. 23. 37, sed *ὀροφή* ib. 4. — *Ὀτρυνεύς*, id. n. 57. B. 11 et fortasse n. 56. B. 38: *ΗΟΤΡ*. — *ὀφθαλμός*,

id. n. 57. B. 43; conf. var. lect. in Evang. Lucae XVII, 22 : οὐχ ὄψασθε. — ὠνεῖσθαι : *HEONEΘΕΣΑΝ* ἐωνήθησαν, Rang. n. 57. B. 31. 34. 38. 32. ὠνήματα, ib. n. 57. A. 30. 33. B. 30. 45. Paucis tango inconstantiam scripturae in titulis Rangabis, qui notavit p. 62, conspicuam. Nam praeterquam quod ibi leguntur : *A* ἄ n. 57. B. 32. *ΑΣ* ἄς n. 57. A. 31. *EI* ἦ n. 57. A. 21. *E* ἦ ib. (at *HOI* ῥ n. 57. B. 17. *HON* ῶν n. 59. B. 4); *AMAXΣAN* ἄμαξαν an ἄμαξαν n. 59. A. 4 (v. Sophocl. Antig. 251 γῆ ἀρρώξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν); *APMA* ἄρμα n. 57. A. 7; *EAPAN* ἔδραν n. 56. A. 5. 6; *EO* ἔω n. 57. A. 35. 64. B. 47; *EXΣ* ἔξ n. 56. B. 15. n. 57. B. 76. n. 59. B. 4. 6. (sed *HEXΣ* n. 57. A. 16. *HEKKATAEKA* n. 56. A. 31); *EXΣEΣ* ἔξῆς n. 57. A. 48. 78. B. 60; *IEPA* ἱερά n. 57. B. 27 — etiam digniora sunt quae annotentur tria haec : 1) *ΔΟΔΕΚΗΜΕΡΟΥ* τρίτης δωδεκαμέρου, n. 56. A. 36 (ubi *K* Stephanianus quoque habet vir accuratissimus), quum ceterum *HEMERA* scriptum sit n. 56. A. 31. 32. 38. B. 5 et *KATHEMEPAN* n. 56. A. 29. 35. Conferas praeter ἄμερα Aeolicum (Ahrens. dial. Aeol. p. 20. Boeckh. C. J. G. t. I p. 28. a) et Doricum (C. J. G. n. 2448. IV. 11 : *EPAMEPASTPEIΣ*) formam ἄμέρα ex titulo Locrico protractam A. 5 : αἰ δὲ πλέον δέκ' ἄμαρᾶν ἔχει τὸ σῶλον, v. Oeconomid. p. 26. Ipsum vero δωδεκάμερος sc. περίοδος novum est : designat tertiam prytaniae partem, proprie uno die reliquis prytaniae partibus superioribus quae sunt duodenum dierum vel minorem vel maiorem, Steph. p. 15. 2) *EISTEKOTA* τὸν ἄνδρα τὸν ἐπὶ βακτηρίας εἰστηζότα, n. 57. A. 19. Diphthongus quidem *EI* comparanda est cum formis παρείσημαι (cuius frequens est usus), ἐπανενήνικται aliis, v. Anal. Epigr. p. 93 n. 3. 3) *KATISTASIN* Σωσίας, Σίνδρονι τὴν ὄροφὴν κατιστάσιν n. 56. A. 4. Simile huic est κατηλῶσαι in tab. trier. II, 31 ubi Boeckh. p. 285 Sophocleum illud ἐπημαξευμένη et nomen ἀπηλιώτης adscripsit.

§. 3. Adde denique aspirationis insolentioris in reliquis praeter Atticam dialectis usurpatae exempla ea quorum notitiam inscriptionibus debemus. Eorum partem ante me iam alii congesserunt ut Franzius El. ep. Gr. p. 232 et Aug. Nauckius in Schneidewini Philol. t. I p. 357, 13. Ac primo quidem loco commemoro quae ex tabulis Heracliensibus C. J. G. n. 5774—5 petita composuit post alios ut Giesium l. l. 306 Ahrensius dial. Dor. p. 36 : ἀροσκιρῆαι, ἄρησις, ἐνεήμοντα, ἐννέα, ὀδοήμοντα, ὀκτάπεδος, ὀκακάτιοι, ὀκτώ, πενταέτηρις, quibus accedant Theraeum ἐναντός C. J. G. n. 2448. VI. 25 καθ' ἐν. et Delphicum ἐφαεῖσθαι C. J. G. n. 1688, 37, 41. Tum huius loci sunt : *Αἴσωπος* in inscript. Sig. C. J. G. n. 8. b. 10, ubi ad crasin ὁ *Αἴσωπος*, *Αἴσ.* non esse confugiendum Boeckh. p. 21. a. — *εἶδον*, C. J. G. n. 3333, 6, qui Smyrnaeus est titulus : οὐ στυγερόν πένθος ἐφείδε πατήρ. Verbum et formam varie tentata probavit editor clarissimus t. II p. 774. b, a Lachmanno sibi suppeditatas memorans scripturas in Novi Testamenti codicibus obvias ἐφείδε, ἐφ' ἐλλίδα, ἐφ' Ἰουδαίους. Plura eius farinae collegit Winerus vir uberrimae lectionis in Grammat. d. neutest. Sprachid. §. 5. o. p. 53 ed. 5. Praeterea huc pertinet καθιδόντες in epigrammate Amorgino ap. Ross. Inscr. Gr. ined. II n. 123, 1. — *εἰμί* in titulo Rossii Theraeo satis antiquo l. l. III n. 247 p. 10, v. Ahrens. in Schneidew. Philol. t. I p. 184, 3. — *ἔσταλκα*, quod pro *ΣΕΣΤΑΛΚΑ* esse docent ut sit Ἰστημι pro *ΣΙΣΤΑΜΙ*, v. Giesius l. l. p. 405. Offert titulus Iliensis, qui ad Antiochum Magnum refertur C. J. G. n. 3595, 5 : ἐφῆσταλκεν περὶ αὐτοῦ καὶ Μελέαγρος, atque idem v. I pro eo quod in lapide esse traditur : ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς

Ἀντίλοχος ΕΡΕΣ|ΤΑΛΚΕΝ Boeckhii restituit t. II p. 883. b, nescio quam vere. Nam eadem fluctuatio cernitur in inscriptione Branchidis a Seleuco II posita C. J. G. n. 2852, in qua est v. 21 ΕΠΕΣΤΑΛΜΕΝΗ [ἀ]πεσταλμένη τῆδε πολιάνθη et v. 23 ἀνάθεισιν τῶν ἀπεσταλμένων, at v. 11 : ἀφαστάλαμεν εἰς τὸ ἱερόν et v. 25 τῶν ἀφασταλμένων χρυσομαίων. Idem est in tit. Nisyr. Rossii l. I. II n. 166, 2 βασιλεὺς Φίλιππος Νισυροῖς χαίρειν ἀφασταλα Καλλίαν πρὸς ὑμᾶς, qui Ph. est Demetrii f. Macedo (scribens ille ut hoc in transcurso addam v. 7 ΕΝΤΕΤΑΛΜΑΙΔΕ ἐντέταλμαι δέ, non ΕΝΤΕΤΜΙΝΡΑΡ). Denique titulus Lebasii Mylasensis p. 329 n. 128, 16 habet ἀφασταλκότος. — ἔστιν : ὑφέστη τὴν στρατηγίαν, C. J. G. n. 3178, 6 qui titulus Smyrnaeus circa annum 200 post Christ. scriptus ex omnium qui apographa fecerunt fide litteram φῖ habet, t. II p. 726. a. Atque sic est in inscriptione Sardibus reperta, Lebas. p. 202 n. 626, 7 τὴν τιμὴν ἀποκαθέστησεν ὁ ἀ[δελ]φὸς αὐτῆς. — ἔτος, vetus, unum omnium frequentissimum est commune omnium aetatum : καθ' ἔτος, C. J. G. n. 2437 c. 48 Syri. n. 2693. c. 4 (= Lebas. n. 403 p. 130) Mylasis. n. 3094, 12 Tei. ἐν τῷ κ. ε. ἐνιαυτῷ, n. 3541. b. 5. 38 Lampsaci. καθ' ἔτος n. 3902. b. 8 t. III p. 25 Eumeniae. n. 5157. a. 9 t. III p. 532 Ptolemaide Cyren., quod edictum est imper. Anastasii. δέκα πένθ' ἐτέων, n. 5872, 11 p. 761 Capreis. ἐφ' ἔτη δύο, n. 6819, 3 t. IV p. 2, qui titulus urbis alicuius regno Pergameno subiectae saeculi videtur secundi ante Christ. esse. Hinc sunt δωδεχέτης in epitaphio Aeginetico, quod Lud. Stephanus primus edidit, v. Schneidewin. Philol. t. VIII p. 186; ἐνεακαιδεχέτης C. J. G. n. 2445, 3 t. II p. 360, Pholegandri, ubi Boeckhii aspiratam non tulit : ὀκτω]καιδεχέτης n. 6239, 6 t. III p. 897, Romae, in quo lapide quod est χῖ nec Welckerus Syll. epigr. Graec. p. 112 nec Franzius intactum reliquit. Atque etiam hodiernos Graecos ἐφ' ἔτος dicere, Rossius annotavit l. I. II p. 31. Postremo nota sunt *Φέτεια* in aere Eleo C. J. G. n. 11, 2 ubi v. Boeckh. p. 29. a. 69. a. 611. b, *Φέτεια* (C. J. G. n. 1569. a. III. 37. Ahrens. dial. Aeol. p. 170) et *ΦικαυΦέτιες* Boeotica, n. 1575, 2, Dorica *ΛΕΤΟΣ* et *πενταέτηρίδα* in tab. Heracl., Ahrens. dial. Dor. p. 42. — *Ίάσων* *ΊΙΑΣΩΝ* in vasculo quodam Italo, O. Jahn l. I. p. CCXXXII n. 1448. — *Ίδιος*, antiquitus *Ίδιος*, Ahrens. dial. Dor. p. 42. *Ίδιοξένω* tit. Locr. Rossii B. 3. ἀνέθεικε τὸν Ίδιον δοῦλον et ἀντίθεισιν τὸν Ίδιον, tit. Chaeron. Prelleri in Ber. d. k. sächs. Ges. d. Wiss. 1854 p. 200. Sed in titulo Delphico C. J. G. n. 1688, 22 *ΕΛΙΑ* Boeckhii coniecturam *Ίδιάς* t. I p. 810. a propositam Ahrensius dial. Dor. p. 490 improbat, quod illud monumentum digamma abhorreat. Καθ' ἰδίαν C. J. G. n. 2329, 7, ubi annotavit Boeckhii t. II. p. 251. b. n. 2335, 3. 51 (?) Teni. Idem n. 2347. c. 8 est Syri, quare Boeckhii v. 31 *ΕΚΤΩΝΙΑΙΩΝ* et v. 33 *ΤΟΙΣΙΑΙΩΙΣΙΑΠΑΝΗΜΑΣΙΝ* ἰδίον et ἰδίους scripsit, et Patmi ap. Ross. II p. 72 n. 189, 6 et Aegosthenis ap. Lebas. p. 5 n. 12, 9 sive ap. Welckerum Kleine Schriften t. III p. 242, qui p. 245 : „*ΚΑΘΙΑΙΑΝ*, inquit, nisi vitio laborat, ut *ΚΑΘΙΑΙΩΝΤΕΣ* et similia in titulis recentioribus, *ΙΑΙΑ* asperum habet, quo nusquam haec vox invenitur instructa.“

§. 4. Corollarii loco coniecturam subiungo de duobus Boeckhii titulis supra commemoratis. Eorum alter est n. 451, cuius propter usum formae *Ίσθμοῖ* mentionem feci. Edidit praeterea Osannus Syllog. p. 398 n. XXXVI, fragmentum sensus obscuri vetustissimum esse annotans. Exemplum Boeckhii ex Chandleri et Villosioni apographis concinnatum hoc est :

ΞΜΑΛΑΙΞΧΡΟ

ΟΙΔΟΛΕΚΑΘΕΟΙ

ΚΑΙ

ΗΙΞΘΜΟΙ

5 ΝΕΜΕΑΙ

ΗΙΞΘΜΟΙ

ΝΕΜΕΑΙ

Versu 1 : *Κ]αλλαισχρον* legendum esse, iam olim conieci Anal. Epigr. p. 140, ubi exemplis lambda simplicis addo tit. Rossii D. Dem. v. Att. n. 4, 1 *T]PYΓΩΝ[ΚΑ]ΛΙΚΛΕΙΔΟ[Υ Τρύλων Καλλικλείδου* (nisi fuit potius *Γρύτων* a *γρυπός*, *Γρύπος*, C. J. G. n. 2770, 5, deductum ut *Σίμων* a *Σίμος*) et 10 *ΚΑΛΙΣΘΕΝΗΣ*; ib. n. 143, 1 *ΚΑΛΙΣΤΩΣ*; Eph. Arch. n. 1303, 8 *ΚΑΛΙ-ΤΕΛΗΣ*; Beulé L'Acrop. d'Ath. t. II p. 352 n. 30, 2 *ΚΑΛΙC ΤΡΑΤΟC*; A. Nauck. in Schneidewin. Phil. t. IX p. 174, O. Jahn. l. l. p. CLXIX n. 1148. Sed num recte v. 2. legatur: *ε]οῖ[ς]* δώδεκα θεοῖ[ς] vel *οἱ δώδεκα θεοί* cum Osanno, iam dubito. Sunt illi nec in inscriptionibus rari, C. J. G. n. 452, 2. n. 525, 3. Eph. arch. n. 1375, 2. n. 1388, 7 *ΙΚΑΜΑΛΑΙΟΙΣΑΩΔΕΚΑΘ*. Ross. Inscr. Gr. III n. 309, 4. Verum si recte suspicor v. 3 fuisse *νῆ]και*, fortasse potius forma aliqua nominis *δωδέκαθ[λ]ος* hic locum habuit, ut homo nescio qui duodecies victoriam reportasse dicatur. *Νῆκαι* vero, pro quo Chandlerus *νικῆ* voluerat, ut satis probabiliter restituisset mihi videar, similitum facit monumentorum auctoritas. Talia sunt Attica Eph. arch. n. 351

ΗΓΕΣΤΡΑΤΟΣ Ἡγέστρατος

ΦΙΛΩΝΟΣ Φίλωνος.

ΝΙΚΗΝΕΜΕΑΙ Νίκη Νεμέα.

C. J. G. n. 233, 1 *Διοφάνης* | *Ἐμπεδίωνος*. | *Νίκη* Ἴσθμοῦ. Tum n. 2248. e' *Ἀπολλωνίδου νίκη*. n. 2249. a. b. n. 2250. n. 2251. n. 2252, Sami; n. 2522 in Co: *Νείκη* Κελεῶ, | *Ἀωλλι-ενοῦ*, | *Ἐπαφροδείτου*, | *Συνέρωτος* | *ΤΩΝΠ...ΩΝ*, ubi Boeckhius t. II p. 392 *π[ρώτων]* proposuit, ego *π[υκτῶν]* malo; n. 2702 Mylasis: *ΝΙΚΗ*

ΚΩΝΩΝΟΣΤΟΥ

ΒΟΥΤΟΥΡΙΟΥ

ΔΙΩΝΟΣΚΑΙ

5 ΣΩΣΙΔΕΟΥ

ΚΑΙ

ΠΟΘΟΥ

ΚΑΙ

ΔΕΥΚΙΟΥ

ubi suppletum est t. II p. 477: *Τοῦ δαῖνος τοῦ] Νικη[φόρον καὶ? | Κ[ό]ρωνος τοῦ | Βουτουρίου? | Δίωνος καὶ | Σωσι[θ]έου | καὶ | Πόθου | καὶ | Δευκίου* [*φιλία* ad normam insequentium titolorum n. 2703—6, qui, ut primum ponam, ita concepti sunt: *ΔΙΟΔΟΡΟΥ | ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ |*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ | ΗΡΑΙΟΣ | ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ | ΦΙΛΙΑ; meam interpretationem confirmat nisi fallor alia inscriptio Mylasensis Lebasii n. 366 p. 118:

ΝΙΚΗ
 ἘΤΡΑΤΩΝΟΙ „Palmes croisées en forme de couronne. Couronnes aux points de
 ΚΑΙ jonction des deux palmes.“
 ΚΟΔΡΑΤΟΥ
 ΦΙΛΩΝ

Praeterea vide titulos Milesios 2889, 1—6, quorum hoc est exemplum: Μουρούλλωνες. | Γάιος. | [ν]. ἄ. στ. ἄ. i. e. νικῶν et στεφανοθεῖς an νίκη et στέφανος; n. 2656. b. col. II, 20 t. II p. 1106 Halicarn. (= Bailie Fasc. Inscr. Graec. II. Dubl. 1846, n. CII. m. p. 74 sq.) :

ΝΙΚΗ i. e. Νίκη Με —. Νίκη Ἀπολλωνίου Ἀικονέως (pro quo nomine Boeckhius ex Cadalveni apographo habet ΑΚΑ | ΝΙΟΝΟΣ). Eiusdem urbis sunt inscriptiones Bailii n. XCIV. c. d. iuxta positae (= Lebas. n. 503. p. 159 versibus paullo aliter divisis), quarum illa manca: ΟΔΙΟΥ
 ΜΕ N
 Ω ΝΟΥΣ
 ΝΙΚΗ ΦΩΝ
 ΑΠΟΛΛΩ N
 ΝΙΟΥΑΚ ΝΟΥΣ
 ΤΩΝΕΩC ΦΩΝ
 ΕΩΝ

restituta est ab editore ex hac integra: ΝΙΚΗ | ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ | ΚΑΙΕΚΑΤΙΟΥ | ΑΔΕΛΦΩΝ | ΤΕΡΕΩΝ in hanc sententiam Εὐοδίου νίκη καὶ Ἀνδροθέωνος ἀδελφῶν ἱερέων. Dubia est interpretatio C. J. G. n. 6271. i. t. III p. 913. b: Ἀγούσι[ω]ν νικά, nec pro certo pono in titulo Pittakisii Eph. Arch. n. 179

ΔΙΚΑΙΕΞ
 ΡΑΝΑΘΗΝΑΙΑΡΑΙ[ΔΑΣ?
 ΘΑΡΓΗΛΙΑ
 Τ]ΟΙΑΔΕΤΙΞΔΕΙΞΑΣΡΑΡΑΔΕ[Ι?
 ΓΜΑΤΑΡΑΙΞΙΝΕΑΤΤΟ[Υ
 ΜΑΛΛΟΝΟΡΕΞΑΣΘΑΙΤΗΞΑΡ
 ΕΤΗΣΡΡΟΤΡΕΡΕΙ

v. 1 legendum esse: ν]ικαι Ξξ. Non alienae tamen sunt glandes plumbeae missiles quibus inscriptum est: Διὸς νίκη et similiter, C. J. G. n. 5570. n. 5748 t. III p. 673, aut alia supellex in qua ΝΙΚΑ i. e. νικῆ (ΝΙΚΑΙ Νικῆ C. J. G. n. 7037 t. IV. p. 47, cuius voluminis foliis iam impressis sed nondum editis uti mihi licuit per E. Curtii humanitatem), ΝΙΚΑΣ (νικῆς), ΝΙΚΑ, VINCAS legitur, v. O. Jahn. Archaeol. Beitr. p. 210. Einl. in d. Vasenk. p. CXIV n. 832; L. Stephanus ap. Koehler. Gesamm. Schrift. t. III p. 276 n. 326^a; O. Jahn. Besch. d. Vas. Koen. Ludwigs p. 169 n. 498: σιαδίου ἀνδρῶν νίκη.

Altera denique inscriptio Boeckhiana, cui medelam me adhibere conaturum esse indicavi, est Iliensis n. 3596 t. II p. 882

Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος ἐπέσ-
ταλκεν ὅτι τραυματίας γενόμενος
ἐν τῇ μάχῃ εἰς τὸν τραχήλον
θεραπευθεῖ[ε] ὑπὸ Μητροδώρου τοῦ
5 ἱατροῦ ΑΚΙΝΑΤΝΟΣ

Pro ultimo vocabulo, quod unus Huntius suppeditavit quum Clarkii et Koehlerii apographa ex eodem fonte ducta ΑΙΝΑΤΝΟΣ habeant, editor clarissimus ἀκινδύνως dedit, „quamquam ne hoc quidem placet,“ p. 883. b. Mihi regis manus videtur haec fuisse : θεραπευθείη — ἀ[νω]δύν[ω]ς, in qua curandi ratione magna sane medici laus est posita. Conf. epigramma C. J. G. n. 6265, 4 t. III p. 908

ὃς ἦν ἄριστος ἰητρός ἐν ζωῖς ὅτ' ἦν,
πο[λλ]οὺς τε σώσας φαρμάκοις ἀνωδύνως
ἀνώδυνον τὸ σῶμα νῦν ἔχει [θ]ανών,

et Plutarch. Cicer. 2 ab in. ἀνωδύνως καὶ ἀπόνως λοχευθείσης αὐτοῦ τῆς μητρός.

Caput II.

Secundo loco inscriptiones quasdam emendare studebo ad deorum cultum et rem sacram pertinentes. Earum agmen boni ominis causa ducat donarium Fortunae nisi fallor dedicatum.

§. 1. Lapis in Piraeo in domo Glarakis paucis annis ante a. 1846 repertus teste Rossio, qui edidit in Hellenika I, 1 p. 68 n. 12. Est praetera in Eph. arch. n. 864 p. 532 (ὄ μαιρὰν τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Σπυρίδανος) et apud Lebas. Attique Sect. 1 p. 12 n. 83, cuius quidem interpretatio nondum exstat.

ΑΡΓΕΙΟΣ ΑΡΓΕΙΟΥ ΤΡΙΚΟ.....
ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ ΑΞΕΡΙΤΟΜΠΕΙΡΑ...
ΑΦΡΟΔΙΤΕΙ ΕΥΡΛΟΙΑΙ ΤΥΧΗ...
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

V. 1 ab in. Pittak. APP et Ἀργεῖος, tum ΤΡΙΒ. V. 3 idem habet ΤΥΛΙΙΙ^Λ, Lebas. ΤΥΧ. ΙΓ, Ross. T. ΚΙΙ...

Ἀργεῖος Ἀργείου Τριχο[ρ]ύσιος
στρατηγῆσας ἐπὶ τὸν Πειρα[ι]ᾶ
Ἀφροδίτη Εὐρλόια Τύχη
ἀνέθηκεν

Qui dedicavit homo aliunde notus est : idem enim tanquam archontis eponymi munere fungens recensetur in titulo Meieri Comm. epigr. n. 43 col. II, 23 p. 42, quem editor doctissimus tum

ante a. Christ. 27. a. U. c. 727 tum post a. Chr. 168 Olymp. 125, I exaratum esse censet p. 81. a. Eiusdem puto familiae homo is fuit, cuius lapis sepulcralis superest in C. J. G. n. 776 t. I p. 514

ΑΡΙΣΤΟΛΗΜΟΣ
ΑΡΓΗΟΥΤΕΡΙΚΟΙ
ΡΥΣΙΟΣ

ubi Boeckhii prudenter *Ἀργήου* servavit, ut est, ne longius abeam, *Ἄργος* scriptum pro *Ἄρειος*, Meier. l. l. p. 81. b. Nominis autem *Ἀργεῖος* exemplis quae collegit Papius accedant *Ἀργεῖος* *Δημογράφου* Meier. n. 59, 9 p. 47, et Calydonius ap. Ussing. Inscr. Gr. ined. n. 2, 2. Pro *Τριχορέσιος*, quod in transcurso addere liceat, altera videtur forma fuisse *Τριχορέσιος*, C. J. G. n. 172. III. 39, ubi Boeckhiius „memorabilis, inquit t. I p. 309. b, scriptura, si modo vera est.“ Atque interrogandi signum apposuit etiam Rossius D. Dem. v. Att. p. 136 col. III. Tuearis tamen diphthongum scriptura *ΕΝΕΥΛΑΙΟΣ* in cratere quodam conspicua (Gerhard. Griech. Mythol. t. I p. 424, 3. O. Jahn. Einl. in d. Vas. p. XXXIX n. 218) et Delphico *τριπέλα* C. J. G. n. 1688, 34 pro *τριπέλα* t. I p. 811. a, Lobeck. pathol. prol. p. 34 n. 33, quamquam addubitat Ahrens. dial. Dor. p. 491. Adde quod quae Pindaro *Ἐλευθώ* dicitur *Ἐλύθεια* est apud Ross. D. Dem. v. Att. n. 164, 9 p. 95. V. 2 idem imperator probabiliter restitutus est a Boeckhio C. J. G. n. 319, 7 (post Christ. a. 42) : *στρατηγῶν* | *ἐπὶ τὸν Πειραιέα δῖς* t. I p. 411. b, conf. id. Oec. civ. t. I p. 248, Meier. l. l. p. 34. 107. Ceterum *Πειραιᾶ* scripsi consulto, etsi *Πειραιέα* in hoc praesertim titulo non spernam. „At, Cobeti sunt verba in Mnemosyn. 1853 p. 320, *Παιανία* ut hoc utar Atticis auribus erat inauditum, dicebant *Παιανῖα*. Librarii Alexandrini has formas iam olim corruperunt. Itaque iam Didymus apud Aeschinem in Ctesiphontem §. 51 p. 60 *ἔγραψατο εἰς Ἄρειον πάγον Δημομέλη τὸν Παιανία* annotavit : *γραπτέον Παιανῖα χωρὶς τῶν ε*, ubi Bekkerus alias res agens edidit *Παιανία χωρὶς τοῦ ι*.“ Atque sic Dr Van den Es Adnot. ad Lycurgi or. in Leocr., Lugd. B. 1854, p. 16 oratori §. 18 *Πειραιᾶ* reddidit, quod coll. §. 37 iam Baiterus et Sauppius desideraverant. Verum ut de scriptoribus Atticis antiquioribus hic nihil dico, nam quod apud Hyperidem p. 13, 8 Schneidewin. exstat : *Ἀριστοφῶντα τὸν Ἀζηνία*, Cobetus praetermisit opinor l. l. p. 315, 9, ita in titulis Atticis sane non vetustioribus forma accusativi singularis soluta, in qua hoc quidem loco acquiescam, minime rara est. Conf. C. J. G. n. 102 (Olymp. 100—115, t. I p. 141. b) v. 21 *Ἀριστοφάνην Πειρα[ι]έα*, 22. *Πειραέας* ib. 3. 5; n. 108, 28. 44 (non ante Olymp. 134, certe non ante Ol. 123, 3 p. 150. a) : *Θεόδοτον Πειραία* et Eph. arch. n. 1381 in corona; n. 258, 4 : *Ἀρχέλαον Πειραία*, qui idem homo est n. 270. I. 23 Hadriani aetate p. 376. b; n. 410, 2 : *Ἀντίπατρον Πειραία*; sed Eph. arch. n. 321, 7 *ΣΤΟΝΗΕΙΡΑΛΑΛΑΤ* εἰς τὸν Πειρα[ι]ᾶ —. V. 3 *Ἀφροδίτη Ἐνπλοία* : eadem dea est in C. J. G. n. 4443 : *Θεῶ Σεβαστῶ Καίσαρι καὶ | Ποσειδῶνι Ἀσφαλείῳ καὶ | Ἀφροδίτῃ Ἐνπλοίᾳ*, ubi praeter eos quos interpretes p. 210. b (coll. p. 1171. b) attulerunt Pausaniam I, 1, 3, ab Rossio quoque hoc loco commemoratum, Chariton. Aphr. p. 135, Larcher. Mém. sur Vénus p. 114, conf. Preller. Griech. Myth. t. I p. 221, Engel. Kypros t. II p. 283 sq. Welcker. Alte Denkmäel. t. III. p. 253—4. Coniecturam vero qua in C. J. G. t. III p. 725 n. 5796, 6 pro

Ἀφροδίτης EYNOLAS scripsi *Ἐνπλοίας*, v. Add. p. 1255. b, etiamnunc pro certa habeo. Sed situm Aphrodisii a Conone exstructi hodie ignoramus, v. Ern. Curtius de portub. Athen., Halis 1842, p. 37. Ib. Pittakisius supplebat: *τύχη ἀγαθῆ*. Fortunae statuam in Veneris *Ἐνπλοίας* aedem dedicatam ab Argio esse, quum litterarum reliquiae videntur ostendere tum fidem faciunt moris olim frequentissimi documenta satis multa; vid. Syllog. inscr. Boeot. p. 87 et C. J. G. n. 2661, I: *Νόσσοσ κουράν Διὸσ ἀνθετο παῖδα | Ἄργειων — τῶδε παρὰ προπύλω | Φοίβω Ἄργιᾷ τάνδε νέμων χάριν*, ubi cum Welckero Boeckhii t. II p. 456. b signum Dianae *προστατηρίας* sive *προδόμου*, quae et Hecate, intelligit, quam dedicari Apollini *Ἄργιᾷ* s. *Προστατηρίῳ* ad propylum consentaneum sit; ib. n. 6797 t. III p. 1041: *Ἰγυτῆ[ρι νόσον], φαιεσιμ[βρόν]ω Ἀπό[λλω]νι Ἀνασσα[ν] Ἰφείσον Κρησίαν φαιεσφό[ρον] Ἐνχῆν ἀνέθηκεν*; tit. Latin. ap. Zell. Handb. d. Röm. Epigr. t. I p. 14 n. 128: „Fortunae Primigeniae Ti. Claudius Thermodon et Metia M. filia Lochias eius simulacra duo Spei corolitica d. d.“ et n. 129. „Fortunae Primigeniae signum Liberi patris panthei cum suis parergis et lucerna larum“; R. Rochett. Quest. de l' hist. de l' art, Paris 1836, p. 176 sq. Ipsam Tychen quam variis insignibus ornatam veteres artifices fixerint, Koehlerus multis exposuit in Descr. d'un Camée, St. Petersb. 1810, s. in Ges. Schrift. t. V p. 67. 77 sq. et C. O. Mueller. Handb. d. Archaeol. d. Kunst §. 398, 2. 3. Illa quidem quam Argius fecerat in dextra gubernaculum potuerit tenuisse, v. Dio Chrys. or. 54, 5 p. 684 Emper. De cultu (Gerhard. Gr. Myth. t. I §. 598—9, Preller. Gr. Myth. t. I p. 334—5, Petersen. Der Hausgottesdienst der alt. Griech., Cassel 1851, p. 19, 57. 56) ex inscriptionibus haec habeo collecta: *ἐκ τῆσ θυσίας τῆ[ι] Ἀγαθῆ[ι] Τύχῃ* est in tit. VIII. §. 2. 4 ap. Boeckh. Oec. civ. t. II p. 119 (= C. J. G. n. 157, 13), archonte Ctesicle Olymp. III, 3 a. Christ. a. 334; id. tit. VIII. b. 4 p. 136, Ol. III, 4 aut III, 3. 4 p. 137; *Ἀγαθῆ[σ] Τύχῃσ* C. J. G. n. 371 atque ibidem *Ἀγαθοῦ Δαίμονος* in ara ut videtur, aetate Romana; *Θεός, Τύχα* in aere Petiliensi C. J. G. n. 4, I p. 10. a; *[Τ]ύχ[α] χόρον ἄρσενα*, C. J. G. n. 1464, 14 Spartaee. Eiusdem urbis titulus ap. Lebas. p. 33 n. 163 ita habet

ΠΙΕΡΤΗΣΤΟΝ	Ἐπ[ὶ] ἐκ τῆσ τ[ῶ]ν [Σεβαστῶν ?
ΣΩΤΗΡΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ	σωτηρίας Ἀριστοκλῆσ
ΜΕΤΑΤΗΣΓΥΝΑΙΚΟΣΚΑΙ	μετὰ τῆσ γυναικὸσ καὶ
ΤΩΝΤΗΚΝΩΝΤΥΗΗΕΠΗ	τῶν τέκνων Τύ[χ]ῆ[ι] ἐπι-
5 ΚΩΤΟΝΒΩΜΟΝΑΝΕΘΗ	κόφ τὸν βωμὸν ἀνέθη-
ΚΕΝ	κεν

Qui dii deaeque *ἐπίχοοι* (exaudientissima, Cavedon. l. l. p. 81, *ἐνάντητος θεός* C. J. G. n. 3797, 7) appellati fuerint, recensui in Gerhardi Archaeol. Anzeig. 1854 n. 70—72 p. 517; nonnulla praeceperat, quod nunc ipsum video, Osannus Syll. p. 501. De Fortuna vero vide porro C. J. G. n. 2446 *Τύχῃσ* nisi fuit *τύχῃσ*, Pholegandri; n. 2264. m. 7 t. II p. 1034: *Διονύσω τὸ ἄγαλμα τῆσ Τύχῃσ ἀποκατέστησεν*, Amorgi, coll. Ross. Act. societ. Graec. t. II p. 73; n. 2510, 3: *τὸ ὠρολόγιον Τύχα Ἀγαθῆ καὶ Ἀγαθῶ Δαίμονι*, in Co insula, v. Cavedon. p. 99; n. 2642: *Τῆ ἀγαθῆ Τύχῃ* (?), Citii; n. 2852, 31: *φιᾶλη καρωντῆ Ἀγαθῆσ Τύχῃσ*, Branchidis; n. 3171: *Ἀγαθῆ Τύχῃ Πουφεινὸσ ἰδρύσατο*, Smyrnae, in qua urbe Bupalum deae imaginem

fecisse constat, R. Rochett. Lettre à M. Schorn p. 239, Lane Smyrnaeor. res gest. et antiq., Gotting. 1851, p. 48; Lebas. Asie Min. n. 369 et n. 370 p. 118: ὁ δῆμος | Τύχη ἐπιφανεῖ, Mylasis; C. J. G. n. 3766, 1: Ἀγαθῆ Τύχη, Αἰὶ Ἀγαθίῳ — εὐχῆς χάριν, Leucis Bithyn. coll. Cavedoni. l. l. p. 161; n. 3953. d. 8 t. III p. 44: ἀρχιέριαν τῆς πρὸ πόλεως μεγάλης θεᾶς Τύχης, Trapezopoli; n. 3971. c. III. 3: βοιὸν Τύχης Σωτήρας (aram a Senatu pro Augusti reditu Romae positam, v. A. W. Zumpt. Caesar. Aug. Ind. rer. a se gestar. p. 53, Bernhardy Grundriss d. röm. Litter. §. 1, 1 p. 4 ed. III.; Pindar. Olymp. XII, 2, Boeckh. C. J. G. t. I p. 10. b) Apolloniae; n. 4555. a. 5. b. 5. c. 4: τῆ Τύχη τοὺς λαμπαδηφόρους ἀνέθιζεν, in Syriae quodam vico; ibid. n. 4556, 4: τὴν Τυχέαν (i. e. Τύχαιαν, Τύχην) σὺν τῆ κόγχῃ τῆ πατριδὶ χρυσῶ ἐκόσμησεν, ubi cf. Franz. t. III p. 249. b; n. 4557, 3: τῆ σεμνοτάτῃ Τύχῃ ἱερασάμενος; n. 5792, 1 p. 723: τῆ Τύχῃ Νέας πόλεως; n. 6005, 2 Ἴσι Τύχῃ, Romae, ad quem locum Cavedoni. p. 197 repetiit quae apud Franzium leguntur Add. p. 1263. b; n. 6190: Ὁρε καὶ Τύχῃ, in monte Cassino, atque idem n. 6754, Verona. Postremo ἀγὼν τῶν μεγάλων Τυχέων commemoratur in C. J. G. n. 3644, 6, Lampsaci, aetate Romana, v. C. F. Hermann. Lehrb. d. gott. Alt. §. 66, 23. p. 347, et Τύχαιον, Fortunae sacellum, n. 2024, 5 Perinthi, n. 4554, 3 in Syria, et in insula Heraclea, v. tit. Baumeisteri in Schneidew. Philol. IX p. 393 n. 13, 5.

§. 2. Athenis, ex schedis Fourmonti. Edidit Boeckh. C. J. G. n. 442 t. I. p. 460.

... ΡΟΥΛΩΝΙΔΕΛΦΙΝΩ ...	Ἀπ[ό]λ[ω]νι[δ]ε Δελφιν[ί]ω [καὶ Ἀρτέ-
... ΕΛΦΙΝΙ... ΤΗΝΙΕΡ ...	μιδι Δελφινί[α] — —] τὴν ἱέρ[ειαν] τὴν δεῖνα
... ΥΘΙΟΥΧΟΛΛΕΙΩ ...	— — Ε]υθίου Χολλεί[δ]ου θυγατέρα
... ΝΗΡ... ΒΕΘΗΚΕΝΕΥΘ	ὁ ἀ]νήρ [ἀν]έθιζεν Εὐθ — —
... ΧΟΛΛΕΙ ...	— — — Χολλεί[δ]ης.

Apollini Delphinio, de quo nuperrime egregie disseruit Prellerus in Bericht. d. k. Sächs. Gesellsch. d. Wiss. 1854. p. 140 sq., hic iam per Boeckhium revocato addidi sororem, cuius ab uno quod sciam Polluce mentio facta est VIII, 119: τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ ἰδρῶσθαι μὲν ὑπὸ Αἰγέως λέγεται Ἀπόλλωνι Δελφινίῳ καὶ Ἀρτέμιδι Δελφινίῳ κτλ. Gratias igitur hic certe agere debemus lexicographo isti, quem „parum accurate in critica disciplina versari solitum“ (Bergk. Comm. de reliq. comoed. Att. ant. p. 284) Cobetus sane non immerito risit in Commentatione de auctoritate et usu grammaticorum veterum in explicandis scriptoribus graecis p. II; nimirum homini laus est tribuenda quod egit, venia danda quod reliquit.

De Delphinio Atheniensi v. Preller. l. l. p. 144, Leak. Topogr. Ath. uebers. v. Bait. u. Sauppe p. 199, Forchhammer. Topogr. v. Ath., Kiel 1841, p. 95. V. 3 Boeckh. C. J. G. scripsit II]υθίου, Χολλείδ — —.

Delphinae Limnatidem subiungo Dianam, ut emendationem quandam meam alio loco propositam iam si possim argumentis comprobem. Titulus est Messenae repertus, quem quum ante edidisset Lebasius in Revue archéol. I. 1845 p. 425 repetiit in Voyag. arch. p. 65 n. 311. Tum interpretatus est in eximia illa Peloponnesi periegesi E. Curtius t. II p. 191 n. 20. Meam lectionem cum doctis communicavit Prellerus Ueber Inschr. aus Chaeronea in Bericht. d. k. Sächs. Gesellsch. d. Wiss. 1854 p. 201:

ΣΩΤΕΛΗΣ :	[Ὁ δεῖνα καὶ]
ΑΡΧΟΙΜΗ	Σωτέλης
ΑΙΜΑΤΗ	Ἄρ[τέ]μι[δι]
ΙΕΡΙΤΕΥΣΑΝΤΕ	Αιμ[ν]άτι[δι] ἱερτεύσαντε[ς].

Ab initio versum integrum deletum esse, ostendit monumenti delineatio ap. Lebas. Architect. livr. 3 et 4. V. 3 omicron satis obscurum est; versu autem 4 ap. Prellerum scriptura vitiosa est haec: \ AIMNATIA, mea opinor culpa. Copula quam v. 1 posui fortasse a fuit, ellipsi in antiquioribus potissimum dedicationibus usitata, v. Anal. Epigr. p. 113, I, Rangab. Ant. Hellén. n. 36 p. 31, Curtius Inscr. Att. n. XI p. 28. Is l. l. recte spreto Lebasii commento, qui mulierem „Archo de Limnes“ sibi finxerat p. 429, ἄρχοι (ἀρχοί) accepit pro συνάρχοντες et Sotelem cum altero Messenio supra perscripto, quum sacerdotio perfuncti essent (ἱερ[α]τεύσαντες) deae Limnati donarium consecrasset statuit. Verum illud ἀρχοί, quod quae sequuntur litterae MIL a Curtio non explicantur, prorsus videtur usui contrarium esse, neque ullo pacto defenditur Boeotico APXO sive, qui error puto est oculorum, APXΩ. Nam id pro APXONTOS esse etiam nunc censeo ab eaque sententia, si recte verba eius intellego, ne Prellerus quidem abhorret p. 201. Ἄρτεμις Αιμῶτις (Gerhard. Gr. Myth. §. 322, 7 p. 343, Preller. Gr. Myth. t. I p. 188. 190) in aliis titulis θεὰ Αιμῶτις appellatur, v. Lebas. n. 297 p. 62

ΟΒΕΠΠΘΕΙΩ. ΤΟΛΑ. ΡΙΟΥΗΘ
ΑΥΡ. ΕΛΙΞΩΑΓΩΝΟΘΕΤΗΘΕΑCΑΙΜΝΑΤ

ubi praeterea Ἀρ. Ἐλιξ[ος] conspicuum est, et n. 298

ΕΤΟΥCΘΑΥΡΗΡΕΙΜΟC
ΓΩΝΟΘΕΤΗΘΕΑCΑΙΜΝΑΤΙΑΟC

quem titulum ab initio minus integrum Rossius dedit in Reisen u. Forsch. durch Griechenl. t. I p. 9. Annum 249 aerae esse dicas ab anno deductae quo Achaia ab Romanis in potestatem redacta est, a. u. c. 608, quemadmodum Boeckhii cum Reinesio in altero titulo Messenio C. J. G. n. 1297, 1 ἐπὶ ἱερέως Κρεσφόντιου ἔτους ρνζ' annum notari censuit centesimum quinquagesimum septimum ab epocha Achaica, a. u. c. 764—5, t. I p. 640 coll. t. II p. 175. a. Verum quod ibi est nomen v. 5 Νόβτιος Αίλιανός, ut recentiorem esse inscriptionem credamus facit. Hic sane praeter litterarum formam noviciam lectum in utroque titulo Ἀργήλιος de altero post Christ. saeculo cogitandum esse indicat, id quod etiam Rossius animadvertit; illa autem Boeckhii computatio pro certa prorsus explorataque non videtur haberi posse, v. C. F. Hermann. Defens. disputat. de Graeciae post captam Corinthum conditione, Gotting. 1852, p. 9. Tum confer Lebas. n. 299 :

ΘΕΑCΑΙΜΝΑΤΙΑ

et n. 300 (ap. Ross. l. l. p. 9, ubi v. 1 iota prius et v. 2 Α ab. init. deest) :

ΕΑCΑΙΜΝΑΤΙΑ
ΑCΑΙΜΝΑΤΙΑ

Denique Ἄρτεμις simpliciter dea illa audit ap. Lebas. n. 296 p. 61 = Ross. p. 8 :

Χάρτος Εὐθυκλέος ἱερὸς Ἄρτεμιος.

Θεόξενος Εὐθυκλέος [ἱε]ρε[ὺς] Ἄρ]τεμιος.

Νικήρατος Θεώνος. Σιγάτων Σ]ιγάτωνος,

nisi praestat cum Rossio scribere : Σιγά[ο]υλῆς; cum Χάρτος autem confer nomina Χάρτας, Pausan. VI, 4, 4, et Χαριάδης ap. Hippocrat. Epidem. VII, 10, Meinek. Ueber die Epid. d. Hippokr. bes. in Rucksicht auf griech. Namenkunde p. 7. Ceterum hoc loco genetivus an dativus scriptus olim fuerit, in ambiguo est. Uterque casus a verbo ἱερειεύσαντες potuit suspensus esse, quamquam rariore dativi quidem usu, v. Syll. inscr. Boeot. p. 31. 78. Nec negaveris dativum esse deae cui dedicatur. ἱερειεύσαντε[ς] autem, nam ita malui scribere quam ἱερειεύσαντε, non erat cur in ἱε[ρ]α]τεύσαντες Curtius refingeret. Vide titulos Cyrenaicos C. J. G. n. 5131, 1 t. III p. 517 : ἱαριεύοντα, n. 5134, 2 ἱερειεύων, n. 5137, 3 ἱαριεύων, et Lampsacenum n. 3641. b. 36 t. II p. 1131 : ΤΗΣΙΕΡΕΙΤΕΙΑΣ τῆς ἱερειείας, quod pro ἱερατείας s. ἱερητείας esse Boeckhius annotavit p. 1134. a; v. Ahrens. dial. Dor. p. 115. 566. Eiusdem generis est ἱερεΐτις vel ἱερεΐτης Aeschylī (fragm. 90 ed. G. Hermann. t. I p. 337, Lobeck. pathol. prol. p. 387) apud Hesychium : ἱερεΐτιν (ἱερεΐτην in codice), καθαρῶν δεομένην, ἰκέτιν, Αἰσχύλος Ἰξίονι.

Postremo appellationem affero Dianae ab usu vulgari paullisper recedentem, quae et ipsa ex titulo quodam primum innotuit. Pittakisius enim Ephem. Arch. p. 904 n. 3 tradidit : ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ οὐκίματος (ἢ Πανακοθήκης) τοῦ πρὸς τὸν βόρειον πτέρυγα τῶν Προπολαίων ἐν Ἀκροπόλει litteris non admodum antiquis inscriptum cerni :

ΑΡΤΕΜΙΑΙ ΚΟΛΑΙΝΗ

Hinc, nisi error subest legentis, deam etiam Κολαίνην dictam esse intellegitur, atque Ἄρτεμις Κολαίνα habetur ap. Theognost. can. p. 66, 30, quod suspectat nescio quo iure G. Dindorfius in Stephani Thes. t. IV. p. 1740. D.

§. 3. A sorore transeo ad fratrem. Titulus C. J. G. n. 468 t. I p. 466 (= Beulé L'Acrop. d' Athèn. t. I p. 342)

ΙΕΡΕΩΣ Ἱερέως
ΒΟΥΤΟΥ Βούτου

quum a Stuardo in sarcophago sive marmoris potius fragmento legi dictus esset, iam Boeckhius perspexerat illud esse aliquod donarium. Dubius tamen haeserat, Βούτου essetne de heroe gentis Eteobutadarum auctore accipiendum an haberi deberet pro ipsius sacerdotis nomine, quem ex more aliis exemplis certo (Fritzsch. ad Aristoph. Thesmoph. 53) et ipsum Βούτην appellatum esse Hesychii verba demonstrent : Βούτης· καὶ ὁ τοῖς Διπολλίοις τὰ Βουφόνια δρῶν. Atque hic commemoro certe Pittakisii coniecturam, qui titulum vetustis litteris consignatum Eph. Arch. n. 1115 p. 673

.. ΥΤΕΣΑΝΕΘ.Κ

ΙΚΑΡΠΕΥΣ

Βο]ύτης ἀνέθ[η]κ[ε] Ἱκαριεύς scripsit, quamquam etiam Θαρσ]ύτης, Ὠκ]ύτης, Ἄνδρ]ύτης alia ponas. Sed eidem Pittakisio debemus, quod iam certius quum de marmore tum de titulo illo iudicari potest. Nam ille p. 863 ad n. 1384 hanc inscriptionem sellae lapideae (ἐπὶ λιθίνου

φρόνον), insculptam edidit, quam eo loco repererat, quo tum ἡ δημοτικὴ ἐκκλησία τοῦ εὐαγγελισμοῦ aedificabatur, annotaveratque similem sellam esse ei quae prope Erechtheum detecta sit C. J. G. n. 468 :

ΙΕΡΕΩΣ	Ἱερέως
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ	Ἀπόλλωνος
ΖΩΣΤΗΡΙΟΥ	Ζωστήριον.

Sellae marmoreae diis dedicatae Rhamnunte exstant C. J. G. n. 461 et 462 : Ἐπὶ ἱερείας Φιλοστρά[της] | Θέμιδι | Σώστρατος | ἀνέθηκεν et : Ἐπὶ ἱερείας Καλλιστο[ύς] | Νεμέσει | Σώστρατος | ἀνέθηκεν, et conf. Cavedoni. l. l. p. 26. Quemadmodum vero sacerdos Apollinis ita Butae deo vel heroi suo sellam consecraverat, ac vide de casu genetivo nomen dedicantis vel voventis exprimente Franzium El. ep. Gr. p. 332 ab in. n. 4. Sed cave huc referas alius generis sellam Mitylenis effossam, cui inscriptum est : Ποτάμιονος | τῷ Ἀεσβώνακιος | προεδρία C. J. G. t. II p. 193 n. 2182, Newton. in Gerhardi Archaeol. Anz. 1854 n. 70—2 p. 516, aut φρόνον qui hodie dicitur Plutarchi, Caprenae ad introitum ecclesiae Virginis Deiparae collocatum (Stephani. Reise d. ein. Geg. d. nördl. Griech. p. 63, Ulrichs. Reis. u. Forsch. in Griech. t. I p. 163, 11, Ross. Griech. Koenigsreis. t. I p. 41, Pabsley Trav. in Crete t. II p. 65) aut illam sellam, cuius meminit Lucianus Demonact. 67. De Apolline Zosterio nunc primum ex inscriptione cognito editor conferi iusserat Pausaniam I, 31, 1 : ἐν Ζωστήρι ἐπὶ θαλάσσης καὶ βομῆος Ἀθηναῖς καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀητοῦς, cui loco adhibeas titulum Atticum Eph. Arch. 1204 a Boeckhio praeclare emendatum et illustratum in Monatsber. d. k. Akad. d. Wiss. 1853, 27. Oct. edit. singul. p. 15 ubi est v. 23 : Ἀθηναίης Ζωστήριος. Insuper vide Stephanum Byz. s. v. Ζωστήρ p. 298, 10 Meinek. : ἐνταῦθα θύουσιν Ἀλαεῖς (non ἄλαις, quam lectionem secutus Gerhardus Gr. Myth. t. I §. 302. 4. k. p. 294 scripsit: „Fischeropfer“) Ἀητοῦ καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Ἀπόλλωνι Ζωστήριον, et Meinekium Anal. Alex. p. 121 sq. De situ Zosteris promontorii exposuit Leakius Die Dem. v. Att. p. 46. 240 ed. Westermann.

Novum etiam est Apollinis Μουσείου cognomen in titulo Lebasii Megarico n. 25 p. 7 :

ΜΟΥΣΩΝΚΑΙΘΕΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ	Μουσῶν καὶ θεοῦ Καίσαρος
ΚΑΙΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣ	καὶ αὐτοκράτορος Καίσαρος
ΘΕΟΥΥΙΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥ	θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΜΟΥΣΕΙΟΥ	Ἀπόλλωνος Μουσείου.

Apparet, deum Augustum haud dubie etiam tum vivum Apollinis Musei appellatione ornari.

Denique mentionem certe facio tituli in Propylaeis reperti Eph. Arch. n. 876 p. 525 :

ΩΝΑ	Ἀπόλλ]ωνα
ΚΑΤΑ	κατὰ
ΕΠΙΤΑΓΜΑ	ἐπίταγμα
ΤΟΥΘΕΟΥ	τοῦ θεοῦ
5 ΨΙΝΗΣ	Πισχ]ίνης,

ubi deum revocavit Pittakisius, recte fortasse. Ad v. 2 conf. formulas κατὰ πρόσταγμα, ἐξ ἐπιτάγματος alias a Franzio compositas El. ep. Gr. p. 335, 8. V. 5 erit qui malit : Ἀψίνης.

Finem huius paragraphi facio in Bacchi cognomine nondum quod sciam noto afferendo. Ex Ulrichsii schedis quod editum est Itinerarium in Annali dell. inst. di corrisp. arch. 1846 v. XVIII p. 5 sq. et v. XX p. 5 sq. praeter alios titulos hunc offert in vicinia Delii et Oropi detectum v. XVIII p. 35 annot. minusculis expressum :

Διονύσιω Ἀύλωνι Φιλώτεια Διοδότου Κηφισιέως θυγάτηρ.

Ἐπὶ ἱερέως Φιλήμονος τοῦ Ποπλίου Φυλασίου.

Sed virginis dedicantis nomen leviter corruptum est. Neque enim *Φιλώτεια* graecum videtur, ac frustra *Γαλάττειαν* contuleris, sed *Φιλωτέρα* : quod ut rarum ita non inauditum fuit nomen. Vid. Strabo XVI, 5 p. 769 Cas. κατὰ τὴν Τρωγλοδυτικὴν πόλιν Φιλωτέραν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου προσαγορευθεῖσαν, et Ross. Inscr. ined. II p. 78 n. 193, 1 ὁ δῆμος ὁ Μηλίων | Σκρειβωνίαν Φιλωτέραν | τὴν ἑαυτοῦ πρόξενον. Idem, puto, fuit in Eph. Arch. n. 392, 12

ΩΤΕΡΑΝΙΚΟΜΑΧΟΥΧΟΛΑΡΓΕΩΣ,

certe *Νε]ωτέρα* multo minus videtur credibile esse.

§. 4. Revertor ad Apollinis religionem. Marmor est Pentelicum Athenis repertum a. 1852 „εις τὸ πρὸς τὸ ἀνατολικο-βόρειον τῆς ἀκροπόλεως ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτῆς. φαίνεται δὲ νὰ ἔπαισαν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως“ Pittakis. Eph. Arch. n. 1301 p. 779–81, qui praeterea litteras non esse *στοιγγδόν* dispositas annotavit, in eo tamen falsus, quod illas aetatem Hadriani referre opinatur p. 780.

	ΗΝΑΙΩΙΤΩ	ΞΕΝΩΤΙ
	ΕΙΑΗΤΕ	ΕΡΡΩΞΘΕ
		ΕΡΕΙΑΗΤΟΥΔ
	ΟΥΑΘΗΝΑΙΩΝΑΓΑΓΟΝΤΟΣΤΑΝΤΥΘΑΙΛΑΤΩ	
	ΑΡΟΛΛΩΝΙΤΩΙΡΥΘΙΩΙΜΕΓΑΛΟΜΕΡΩΞΚΑΙ	
5	ΤΟΥΤΕΘΕΟΥΚΑΙΤΑΣΑΥΤΟΣΑΥΤΟΥΑΡΕΤ	
	ΑΡΕΓΕΝΗΘΗΜΕΤΑΤΑΣΡΥΘΑΙΛΟΞΚΑΙΛΑΤΑΣ	
	ΘΑΝΑΣΙΕΡΕΙΑΧΡΥΣΙΣΝΙΚΗΤΟΥΘΥΓΑΤΗΡΚΑΙΤΑΝ	
	ΤΕΡΙΑΔΑΜΙΑΝΚΑΙΑΝΑΣΤΡΟΦΑΝΕΡΟΙΗΣΑΤΟ	
	ΚΑΛΑΝΚΑΙΕΥΣΧΗΜΟΝΑΚΑ . . ΞΑΝΤΟΤΤΕΛΑ	
10	ΜΟΥΤΟΥΑΘΗΝΑΙΩΝΚΑΙΤΑΣΑΜΑΤΕΤΑΣΡΟΛΙΟΣ	
	ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΔΕΛΟΧΘΑΙΤΑΙΡΟΛΕΙΤΩΝΑΕΛ	
	ΙΩΝΕΡΑΙΝΕΞΑΙΧΡΥΣΙΑΝΝΙΚΗΤΑΑΘΗΝΑΙΟΥ	
	ΘΥΓΑΤΕΡΑΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΞΑΙΑΥΤΑΝΤΩΙΤΟΥ	
	ΘΕΟΥΣΤΕΦΑΝΩΙΩΙΡΑΤΡΙΟΝΕΣΤΙΝΑΕΛΦΟΙΣ	
15	ΔΟΞΘΑΙΔΕΑΥΤΑΙΚΑΙΕΚΤΟΝΟΙΣΡΑΡΑΤΑΣΡΟΙ	
	ΡΡΟΞΝΙΑΝΡΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΡΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝ	
	ΑΤΕΛΕΙΑΝΡΡΟΕΑΡΙΑΝΕΜΡΑΣΙΤΟΙΣΑΓΩΝΟΙΣΟΙΣΗ	
	ΡΘΛΙΣΤΙΘΗΤΙΚΑΙΓΑΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙ	
	ΤΑΛΛΑΤΙΜΙΑΡΑΝΤΑΘΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΡΡΟΞΕ	
20	ΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΤΑΣΡΟΛΙΟΣΙΡΑΡΧΕΙ ΑΡΧΟ	
	ΤΟΣΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣΤΟΥΑΓΗΣΙΛΑΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ	

ΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΤΙΜΟΛΕΩΝΟΣΤΟΥΕΜΕ
 ΝΙΑΩΝΙΚΟΛΑΜΟΥΤΟΥΤΡΑΤΩΝΟΣΓΡΑΜΜΑΤΕΥ
 ΟΝΤΟΣΔΕΒΟΥΛΑΣΑΡΤΩΝΟΣΤΟΥΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕ

25 ΟΞ

ΔΕΛΦΔΕΛΦΩΝΑΡΟΔΙΞ

ΧΡΥ

ΞΙΔΑ

ΝΙΚΗΤΟΥ

30 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΥΘΥΓΑ

ΤΕΡΑ

Duplex manifesto argumentum in tabula perscriptum fuit. Et priore quidem loco Delphi per litteras publica auctoritate datas Athenienses certiores faciebant de honoribus, quos uni alicui ex urbis illius civibus proxeno ut videtur suo tribuissent. Sententia autem eorum quae in fine posita erant haec fere fuerit: ἐπέμψαμεν πρὸς ὑμᾶς ἀντίγραφον τῆς δημοσίας σφραγίδι ἐσφραγισμένον, ὅπως ἂν τὰς δεδομένας (ἐψηφισμένας) τῷ δεῖνι τοῦ δεῖνος Ἀθηναίων τῷ [ἀμῶν? προ]ξένῳ τιμὰς καὶ ὑμεῖς] εἰδῆτε ἔρρωσθε. Nam moris fuisse, ut exemplum decreti honorarii ad civitatem eius qui insignitus erat mitteretur, plurimae docent inscriptiones. Confer, ut in Delphicis subsistam, titulum Ulrichsii Reis. u. Forsch. t. I p. 67: γράψαι δὲ καὶ ποιῆσαι τοὺς τῶν Σαρδιανῶν ἄρχοντας καὶ τὸν δᾶμον καὶ ἀποστεῖλαι [ποιῆσαι τοίτους] ἀντίγραφον, ὅπως πύθωντι [πάν]τες, in quibus ut sanum sit πάντες, videndum existimo, num scribi debeat: πύθωντι[α]ι. Sequitur decretum alterum cum illo nulla re coniunctum, nisi quod eodem fere tempore utrumque factum esse probabile est.

Ἐπειδὴ τοῦ δ[ά]μου

τ]οῦ Ἀθηναίων ἀγαθόντος τῶν Πυθαϊδῶν τῷ

Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ μεγαλομερῶς καὶ [ἀξι-

5 ως] τοῦ τε θεοῦ καὶ τῆς αὐτοῦ ἀρετ[ῆ]ς

παρεγενήθη μετὰ τῆς Πυθαϊδος καὶ ἅ τῆς [Α-

θάνας ἱέρεια Χρυσὴς Νικήτου Θυγάτηρ καὶ τῶν

τε ἐπιδαμῖαν καὶ ἀναστροφῶν ἐποιήσατο

καλὰν καὶ εὐσχήμονα κα[ὶ] ἀξι[α]ν τοῦ τε δά-

10 μων τοῦ Ἀθηναίων καὶ τῆς ἀμετέ[ρ]ας πόλιος·

ἀγαθῆ τύχῃ δεδόχθαι τῆ πόλει τῶν Δελ-

φῶν ἐπαινεῖσαι Χρυσίδα Νικήτα Ἀθηναίου

Θυγάτερα καὶ στεφανῶσαι αὐτὰν τ[ῶ]ι τοῦ

θεοῦ στεφάνῳ ᾧ πάτριόν ἐστιν Δελφοῖς, [δε-

15 δόσθαι δὲ αὐτῆ καὶ ἐκγόνοις παρὰ τῆς πόλιος

προξενίαν προμαντείαν προδικίαν ἀσυλίαν

αἰτέλειαν προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶνις οἷς [ἀ

πόλις τίθητι καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ
 ἄλλα τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ-
 20 νοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει· ἄρχο[ν]-
 τος Ξενοκράτ[εω]ς τοῦ Ἀγρησιλάου, βουλευόντων
 τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Τιμο[κ]λέωνος τοῦ Ἐμ[μ]ε-
 νίδ[α] Νικοδάμου τοῦ [Σ]ιράτωνος, γραμμιάτευ-
 25 ος·

Δελφῶν ἡ πόλις

Χρυ-
 σίδα
 Νικήτου
 30 Ἀθηναί-
 ου θυγα-
 τέρα.

In primis memorabilis est proxenia propter Pythaidem, v. 3 : τοῦ δάμου τοῦ Ἀθηναίων ἀγαρόντος τὰν Πυθαΐδα : ibi scribi a me poterat brevius : τοῦ δ[άμου] τοῦ Ἀθηναίων, usui tamen melius convenit quod dedi et legitur v. 9—10. Atque hic in transcurso commemoro, C. J. G. n. 1687 coronae oleaginae insculptum legi quod Boeckhii desideraverat t. I p. 804 : ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων | Πυθαΐδος teste Leakio Trav. in north. Greece n. 97, non : ὁ δ. ὁ Ἀθηναίος. Ad verbi ἄγειν usum conf. Demosth. c. Midiam §. 115 p. 252 : εἴασε δ' ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Αἰετῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν. De theoria Atheniensium Delphos mitti solita post C. O. Muellera Dor. v. I p. 239 sq. Meierus egit in commentatione doctissima qua Graecorum legationes sacras persecutus est, Halis 1837, p. XXII n. 75 coll. p. X n. 21 et Krausius Die Pyth. Nem. u. Isthm. p. 36 n. 1. Nominis ipsius testem antiquissimum habemus Isaeum de Apollodori heredit. §. 27 : πρὶν ἐμὲ ἦκειν ἐκ τῆς Πυθαΐδος, ubi tamen, ut nihil tribuam Aldo et Stephano, codices A. B bonitate praestantissimi (Schoemann. praef. p. X. XI) Πυθαΐδα praebent. Tum servavit ex Ephoro (fr. 70 Mull. Fragm. hist. Graec. t. I p. 255) Strabo IX, 3, 12 p. 422 Cas. : ἵεναι τὴν ὁδὸν ἣ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθαΐδα πέμπονσι, varietate e libris annotata nulla. Praeterea Philochoro ap. Scholiast. Sophocl. Oedip. Col. 1102 (1047) fr. 158 Mull. p. 411 restitutum ibant C. O. Muellerus l. I. p. 240, Valesium is quidem secutus, et qui propositam esse coniecturam nesciebat Bergkii Comm. de reliq. com. Att. ant. p. 40 : ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλοντες τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους, Πυθαΐδα καὶ Δηλιάδα, ὁποῖα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς, ubi codex πυθίαι τε καὶ δηλιάδες habet. Sed praestat Meieri ratio l. I. p. X n. 21 emendantis : οἱ ἐκ τοῦ γένους Πυθιασταὶ καὶ Δηλιασταὶ, ac probavit Sauppium N. Jen. Allg. Litt. Zeit. 1845 n. 60 p. 237 sq. Iam vero inscriptionis nostrae fides v. 3 et 6 ita certa, ut in dubium vocari non queat, legationem illam etiam Πυθαΐδα appellatam fuisse docet. Quid quod eandem formam felici casu servatam habemus in altero titulo Attico, quem edidit Wordsworthus in Athens and Attika, Lond. 1837, p. 186 (in ecclesia Ὑπακίαντης) :